

אהבת אלוהים

ריצ'ארד
א. בנט

קרן אחוה משיחית - ירושלים

אהבת אלוהים

מאת

ריצ'ארד א. בנט

מאנגלית: מיכל חריש
עריכה לשונית: מונה פלד

The Hebrew translation of

The love of God

by

Richard A. Bennett

www.ccim-media.com

Printed in Israel
by Yanetz Ltd. Jerusalem

www.kerenahvah.org

הודפס בישראל, תשע"ו

© Cross Currents International Ministries, USA

www.ccim-media.com

"All rights reserved" with permission to download and freely circulate as maintaining the name, organization and address of the author.

"כל הזכויות שמורות" עם הרשות להוריד תכנים בחינם מן האתר ולהפיץ אותם ברבים כל עוד שם המחבר וכתובתו ושם הארגון שלו מופיעים לצד התוכן.

ISBN 978-965-447-464-1

Hebrew translation © 2016 by

Keren Ahvah Meshihit

P. O. Box 10382

Jerusalem, Israel 9110301

חבר יקר,

גיל הזקנה המתאפיין בכאבים ובמיחושים שהם מנת חלקו של הגוף שהולך ונחלש, מכוונה לעתים תקופת "בין הערביים" בחייו של אדם. בשעת בין הערביים, כאשר השמש שוקעת לכיוון מערב אנו עדים למחזה המרהיב של קרני הזהב המופלאות שלה מאדימות, מחזה שאיננו יכולים לראות בצהרי היום.

שאל השליח כתב באחת מאיגרותיו: "ראו נא מה גדול המכתב אשר כתבתי אליכם בְּיָדִי", בהתייחסו לגודל האותיות בכתב ידו. כאשר כתבתי אני את הספרון הקטן הזה, צחקקתי חרש בלבי: "ראו מה קטן המכתב אשר כתבתי אליכם בידי", מכיוון שהאותיות שכתבתי היו כה קטנות וחלשות עד שבקושי הצלחתי לקרוא אותן בעצמי!

אמנם המושג "אהבת אלוהים" נמצא מעל ומעבר לתפיסה האנושית ונשגב מהיכולת האנושית שלנו לתארו, תפילתי הכנה היא שאת הגיגיי, אותם אמסור לכם בספר זה, אכריז במלוא גבורת האלוהים, ושהם יברכו אתכם מאוד, כאילו אלוהים דיבר אליכם בעצמו.

זכרו תמיד את העיקרון החשוב – צבירת ידע ללא יישום תוביל אותנו לקיפאון רוחני!

כעת ברצוני לחלוק עמכם את מחשבות לבי בנושא אהבת האלוהים, כשהן מלוות בתפילותיי הכנות ובאהבתי אליכם.

חברכם בייסורי המשיח,
ריצ'ארד.

תוכן עניינים

1. אהבה בלתי־נתפסת 9
2. אהבה שכוללת הכול (א) 13
3. אהבה שכוללת הכול (ב) 17
4. אהבה עם תובנה 21
5. אהבה שאין דומה לה 25
6. אהבה שאין עליה עוררין 29
7. אהבה שמאצילה השראה 33
8. אהבה רבת השפעה 37
9. אהבה שאין לעמוד בפניה 43

אהבה בלתי-נתפסת

"וידעתם את אהבת האש, הנעלה על כל דעת" - אפס' ז 19

במבט ראשון פסוק זה נראה כפרדוקס מוחלט. איך בכלל נוכל לדעת משהו שבמהותו הוא בלתי-נתפס בשכל האנושי והוא "נעלה על כל דעת"? פרשן הכתובים הנודע ד"ר מרטין לויד ג'ונס ציין שהוא התקשה, יותר מכל הפסוקים האחרים בכתבי הקודש, לבאר את הפסוק הזה. אמנם יהיה זה נועז מצדי לנסות ולבאר את משמעות הפסוק כפי שאני מבין אותו, אבל רוח הקודש, בנדיבותה כי רבה, מסוגלת לעורר את המילים האלה לחיים בלבו של כל אחד מאתנו.

אנחנו בהחלט מתברכים כשאנחנו קוראים על אהבת אלוהים בכתבי הקודש מכיוון שבדרך זו אנו מגיעים לידי הבנה שכלית טובה יותר של האמת הזו. אבל תהליך ההבנה הזה מתרחש בשכלנו ולא דווקא בלבנו. חיוני ביותר שנדע את אהבת אלוהים בלבנו, והדרך הטובה ביותר לתאר אהבה זו היא כחוויה והתנסות. האהבה החווייתית הזו היא ביטוי מעשי של אהבת אלוהים בחיינו כפי שאנו חווים אותה במהלך שגרת חיינו העמוסה. למרות שהידע השכלי שלנו הוא בסיס איתן שעומד בפני עצמו, הוא עדיין לא מספק אם הוא עומד לבדו.

תפילתי היא שכתוצאה מן האמיתות שאביא מכתבי הקודש והעדויות האישיות שאציג בפניכם, תצליחו ליהנות מחוויית ההתנסות האישית של אהבת אלוהים - חוויה שתלך ותעמיק במשך כל חייכם. קשה מאוד לתעד סוג כזה של אהבה או להסביר אותו, אבל בהחלט ניתן לחוות אותו, השבח לאל. כמו כן גם אי אפשר לתאר אותו מילולית אבל בהחלט ניתן להציג אותו! לכן, בבואנו לדון בנושא הזה, נביא בפניכם דוגמה אחת לשם המחשה ושלוש דרכים שמציגות את האהבה המדהימה הזאת.

"[האהבה] את כל תשא" (קור"א יג 7). לפני זמן-מה דורותי ואני הפלגנו במעבורת קטנה מדובר שבאנגליה אל אנטוורפן. בשעה שחיכינו לחברים שיבואו לאסוף אותנו, ירד גשם שוטף ולכן נעמדנו בכניסה של חנות בלגית קטנה והמתנו להם שם. כשהסתכלנו לכיוון הנמל ראינו אישה יפה הלבושה בטוב טעם, שערה עשוי בקפידה ובידה מטריה יפהפייה. אבל את המטריה

היא לא החזיקה מעל לראשה אלא מעל לראש בנה הקטן שרכב להנאתו על אופניו לאורך המזח. הילד הקטן כלל לא שם לב לגשם היורד ונראה היה שהאישה היפה כלל לא שמה לב לתחושת אי הנוחות ולכאב שחשה בזרועה המושטת שאחזה במטריה. להפך, היא חייכה אל בנה בשמחה למרות שבגדיה ושערה היו ספוגים לגמרי במי הגשם. השמחה, ההנאה וההערכה שקיבלה מבנה הקטן היו בעבורה שכר מלא על מעשיה.

ואכן, אהבה אמתית מסוגלת לשאת כל דבר. כשאהבת אלוהים זורמת דרך לבו של המאמין אל הזולת נראה שלחוסר הנוחות או לכאב אין השפעה רבה. **"הָאֱהָבָה לֹא תִקְנָא"** (קור"א יג 4). לפני שנים רבות שירתי כרועה קהילה בלונדון ואישה עשירה אחת נהגה לבוא לקהילה באופן קבוע. גברת חסודה זו הייתה מאמינה מסורה מאוד למרות שסבלה רבות בחייה. בעלה שעזב אותה הגיש נגדה תביעת גירושין. עורך הדין שטיפל בתיק הציע לכל הצדדים ולמורשי החתימה להיפגש יחד לארוחת צהריים כדי לסכם את כל הסעיפים בהסכם הממון שכלל סכומי כסף גדולים ולסיים את העניין. לקראת המפגש יצאה הגברת המאמינה וקנתה ורד אדום יפה והניחה אותו על השולחן במקום המיועד לאשתו החדשה של בעלה. ליד הוורד היה כרטיס ברכה מעוטר ובו איחולים של אושר לעתידה המשותף עם בעלה לשעבר.

אולי תחשבו שזה לא ייתכן! אם היה מדובר כאן ברגשות אנושיים גרידא, אין ספק שהמרירות והקנאה היו צפים ועולים בתגובה למעמד שכה. אבל במקרה הזה אהבת אלוהים היא זו שניצחה, כי **"הָאֱהָבָה לֹא תִקְנָא"**, (פס' 4). **"הָאֱהָבָה מְאַרְכֶּת אֶף וְעֹשָׂה חֶסֶד"** (קור"א יג 4). שנים מאוחר יותר, כששירתי בקהילה בחוף המזרחי של ארה"ב, שמעתי דברים מפיה של אחת מנשות הקהילה. "השבוע שחלף היה קשה לי במיוחד. את השבוע ביליתי באולם בית המשפט ובכל יום שמעתי כיצד מאשימים את בני בעברות שיוחסו נגדו עד שגזרו עליו עשרים שנות מאסר". היא סיפרה לי שהוא עבד כשוטר כמה שנים עד שמעד והסתבך עם כנופיה של עבריינים פורעי חוק. בעצב גדול היא הוסיפה וסיפרה שבטרם נפתח המשפט ניגש אליה מישוה מתוך המערכת המשפטית עצמה והציע לה שאם היא תשאיר סכום מסוים של כסף במקום מסוים, אפשר יהיה לארגן את סגירת התיק נגד בנה והוא לא יצטרך להתייצב כלל בפני שופט. "בשום פנים ואופן לא יכולתי להיעתר להצעה זו, לפעול נגד החוק ולתת יד לפעילות העבריינית הזו. אבל אני רוצה שתדע", היא המשיכה וסיפרה לי: "שאהבת האם הפועמת בלבי תהיה עם בני בתאו בבית-הכלא, בכל יום ויום, במשך עשרים השנים הבאות".

איך ייתכן שמסירות אהבתה של האם, המשמעת שבאהבתה וההתכחשות למתרחש מתקיימות בו-זמנית בלבה של אם? השם והמוניטין שלה ושל בנה היו בסכנה כמו גם הקריירה שלו בעתיד. אולם, האישה המאמינה והמסורה הזו התעלתה מעל ומעבר לנסיבות הקשות והמרות. היא חוותה את חסדו

המחזק של האדון ישוע המשיח והאהבה הבלתי-נתפסת הזו ניצחה כי:
"הָאֱהָבָה מְאַרְכֶּת אֶף וְעֵשָׂה חֶסֶד".

"הָאֱהָבָה לֹא תִבֹּל לְעוֹלָם" (קור"א יג 8). רועה קהילה שהכרתי היטב סיפר על פגישתו עם זמרת אופרה שחלתה בסרטן אלים. בחורה יפה בת עשרים ותשע בלבד בעלת קריירה מצליחה בעולם האופרה. היא הוכתה בהלם כשהרופא מסר לה שהסרטן שבגופה אלים במיוחד, שהוא נמצא בדרגה סופנית של המחלה ושימיה ספורים. ידידי, רועה הקהילה, פגש את החולה ואת בעלה הלא מאמין בחדר שבו הייתה מאושפזת בבית החולים. לאחר שדיבר עם שניהם וגם ייעץ לבעלה בנפרד, ניגש האחרון אל אשתו וירד על ברכיו ליד מיטתה. היא התפללה: "אדון, אני מודה לך שבאהבתך הגדולה אליי הרשית למחלת הסרטן הזו לקרות. אילולא כן, הייתי עדיין כלואה בקרוסלה המטורפת של עולם האופרה. תודה לך שמצאתי חיים חדשים במשיח!". בעוד דמעות זולגות על לחיי שניהם, קיבל גם הבעל את המשיח ישוע כמושיע ואדון חייו.

יחדיו בחיים; יחדיו במשיח; יחדיו בתקווה ובבוא היום יחדיו בשמים עם האדון! האם יש דבר נפלא מזה? זוהי **"הָאֱהָבָה שֶׁלֹּא תִבֹּל לְעוֹלָם"**!

לעתים, לעבר פסגת ההר, שם מאירה השמש באור יקרות,
 לשם מוביל האדון את ילדיו, אהוביו;
 לעתים אל העמק האפלולי, אל לב הלילה והשחור,
 לשם מוביל האדון את ילדיו, אהוביו.
 חלקם עוברים בשיטפונות, חלקם דרך הים,
 חלקם עוברים באש, אבל כולם דרך הדם;
 חלקם חווים גוון, אך אלוהים שם בפיהם שירים,
 גם בלילות הארוכים ולאורך כל הימים.

© ג'ורג' א. יונג (1855-1935)

בדיקה רוחנית

* כשאני חש פגוע, מאוכזב או נבגד, האם אני מגיב מתוך הרגשות המידיים שעולים בי ולוחשים לי "כמה מסכן אני", או מתוך תסביך נחיתות? או שמא אהבת אלוהים מתגברת על כל אלה מכיוון שהיא **"הָאֱהָבָה הַנִּעְלָה עַל כָּל דָּעַת"**?

* האם האהבה שלי כלפי ילדיי מושתתת על שאפתנות, גאווה ורגשנות? או אולי אני משקף יחד אתם את המסירות שבאהבת אלוהים, את המשמעת שבאהבת אלוהים ואתו ההתכחשות שבאהבת אלוהים?

אהבה שכוללת הכול (א)

"מֵה הוּא הָרֵאָה וְהָאֵרָךְ" - אפס' ז 18

בלתי־נתפס לחלוטין שאנחנו, בני האדם, מסוגלים לחוות את אהבת אלוהים באופן כל־כך אישי ומחמם את הלב! פעם שמעתי את ההגדרה הבאה למילה "אהבה": "האהבה היא רגש שאתה מרגיש כשאתה עומד להרגיש, וכשאתה מרגיש שיש לך את ההרגשה הזו, אתה מרגיש כפי שלא הרגשת מעולם". אולי זו הגדרה לרגש כלשהו שבנסיבות מסוימות גם יכול להתמסמס ולהיעלם, מה שעומד בסתירה מוחלטת לאהבה אמיתית. כשבעל אומר לאשתו: "אינני אוהב אותך יותר", הוא בעצם אומר לה: "מעולם לא אהבתי אותך באמת, כי למעשה אני אוהב רק את עצמי".

כשאנחנו מתוודעים לראשונה לאהבתו המדהימה של אלוהים, כפי שהיא מוענקת לכל אדם ואדם בכל דור ודור, היא כובשת אותנו בעצמה חזקה כל־כך עד שאנו נזקקים להתחזקות באדם הפנימי כדי להבין את מלוא משמעותה. **"לֵתֵת לָכֶם, לְפִי עֶשֶׂר כְּבוֹדוֹ, לְהִתְחַזֵּק בְּגִבּוֹרָה עַל יְדֵי רוּחוֹ לְאָדָם הַפְּנִימִי, שִׁישְׁכֵן הַמְּשִׁיחַ בְּלִבְכֶּם בְּאִמּוּנָה וְהֵייתֶם מְשֻׁרְשָׁים וּמְיֻסָּדִים בְּאַהֲבָה, לְמַעַן תּוּכְלוּ לְהַשִּׁיג עִם כָּל הַקִּדְשִׁים מֵה הוּא הָרֵאָה וְהָאֵרָךְ וְהַעֲמִיק וְהַגְבִּיהַ; וְיִדְעֶתֶם אֶת אֲהֲבַת הַמְּשִׁיחַ"** (אפס' ג 16-19).

את האהבה הזו אי אפשר לייצר מעצמנו במאמץ אנושי רגיל. את אהבת אלוהים ניתן לתפוס רק בעזרת ההארה של רוח הקודש והחיזוק שהיא נותנת: "רוח אלוהים למדי אותי, הראי לי את אהבת המשיח אליי".

"האורח" - אהבת אלוהים לאורך הדורות - אהבתו ההיסטורית! אלוהים אהב את אדם בגן־עדן, דיבר אתו והתהלך אתו בגן "לרוח היום". התחברות נהדרת זו שהתקיימה באור הנצחי ואל מול זוהר כבודו, נקטעה כשהאדם חטא. אולם למרות שאדם וחווה איבדו את כבוד אלוהים, ובבשותם הגדולה גילו כי עירומים המה, המשיך אלוהים להפגין את אהבתו כלפיהם. כיצד אס־כן המשיך אלוהים להראות את אהבתו לאדם וחווה גם לאחר שחטאו ודרדرو את המין האנושי לקיום שכולו אסונות ומוות?

"וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ קִתְּנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם" (ברא' ג 21). כדי לעשות כותנות של עור צריך קודם לשחוט בעל חיים ומשמעות הדבר

היא כמובן, שפיכת דם. כאשר מלאו העתים יצא האלוהים הבלתי־נראה מהנצח, נכנס אל ממד הזמן ונהיה לבשר ודם עלי אדמות, בדמותו של ישוע בן האלוהים. אלוהים לא נקט בצעד זה כאמצעי לשעת חירום על מנת לפתור משבר בלתי־צפוי. הרי אנו קוראים שישוע היה **"הַשֶּׁה הַטְּבוּחַ מִיּוֹם הַיּוֹסֵד תְּבִל"** (התג' יג 8), והוא **"שֶׁה הָאֱלֹהִים הַנֶּשֶׂא חֲטָאת הָעוֹלָם"** (יוח' א 29). כשהאדון ישוע שפך את דמו: **"דָּם יָקָר שֶׁל־שֶׁה תָּמִים"** (פטר"א א 19), קרבנו היה מספיק עבור חטאי בני האדם כולם אבל השפעתו חלה רק על אלה המאמינים בשמו. באותו האופן שבו הלביש האלוהים את אדם וחוה, הפלא ופלא, כך הוא מלביש את כל מי שנטהר בדם השֶׁה, במעיל הצדקה שלו!

אב וּבֵן – דוד המלך הוא האב ואבשלום היה בנו האהוב. אולם באופן הטרגי ביותר בז הבן לאהבת אביו והסית מרד נגדו. מטרתו הייתה לנשל את דוד מכס המלוכה ולהמליך את עצמו למלך על ישראל. מעשה זה תואם את המגמה ואת אופן הפעולה שנקט בה השטן כששאף גם הוא למלוכה. הוא אמר בלבבו: **"הַשְּׂמִים אֶעֱלֶה, מִמֶּעַל לְכוֹכְבֵי אֵל אֲרִים כְּסִי... אֲדַמָּה לְעֵלְיוֹן"** (ישע' יד 13–14). באופן דומה, שאיפתו של השטן להמליך את עצמו למלך, הובילה להסתה של ההמון שצעק: **"הַצֵּלֵב! הַצֵּלֵב!"**. מה שלא השכיל השטן להבין באותה עת הוא שפעולת הצליבה תוביל בהכרח לשפיכת דמו של האדון ישוע, והדם היקר הזה הוא שחרץ את תבוסתו הסופית של השטן. לעולם אין להמעיט מכוחו של החטא, אך לעולם גם אין להגדיל אותו כך שנחשוב שהוא מעבר לשליטתו של אלוהים. **"כִּי חֲמַת אָדָם תוֹדֵךְ, שְׂאֲרֵית חֲמַת תִּחְגֹּד"** (תהי' עו 11).

וכך, כשהבשורה המרה על מות אבשלום הגיעה לאוזני המלך דוד הוא בכה: **"בְּנִי אֲבִשְׁלוּם, בְּנִי בְנֵי אֲבִשְׁלוּם, מִי יִתֵּן מוֹתִי אֲנִי תַחְתִּיק, אֲבִשְׁלוּם בְּנִי בְנִי"** (שמ"ב יט 1). דוד אמנם לא יכול היה למות עבור חטאיו של אבשלום, אבל האדון ישוע כן מת עבור חטאיו וחטאיי. כיום אנחנו יכולים לשמוח שמחה שלמה בזכות פועל הישועה ש"השלים" בעבורנו המשיח. אין דבר שנוכל לעשות כדי להוסיף על הפעולה הזו ואין דבר שנוכל לעשות כדי לבטל את הישועה השלמה שהשיג המשיח בעבורנו. המילים האחרונות שזעק מן הצלב היו: **"כֹּלָה"** (יוח' יט 30) במשמעות של "תם ונשלם", ועד היום מתחנן האדון ישוע בפני גברים ונשים, ילדים וילדות: **"לָכוּ אֵלַי כָּל הָעַמִּים וְהַטְּעֵנוּנִים וְאֲנִי אֲנִיחַ לָכֶם"** (מתי יא 28).

"הַרוּחַב" – אהבת אלוהים לרוחב העולם כולו – אהבתו הגיאוגרפית! **"כִּי כָכָה אָהַב הָאֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם"** (יוח' ג 16). אכן, אהבת אלוהים חובקת כל אדם בכל יבשת, בכל ארץ ובכל בית. מדהים, לא?!

בתקופת האפרטהייד החשוכה בדרום אפריקה החרימו השלטונות אי קטן בשם רובן שנמצא בסמוך לחופי קייפטאון והקימו שם בית־כלא ידוע לשמצה. היה זה מקום עוין וקודר שלא הסביר פנים לבאים בין חומותיו.

מאמינים משיחיים, שחשו את אהבת המשיח כלפי האסירים הכלואים באי, קיבלו אישור מהרשויות להיכנס לבית־הכלא ולהפיץ שם עותקים קטנים של הברית החדשה. אולם הדפים הקטנים והדקיקים של ספרוני הברית החדשה שימשו את האסירים לדבר שונה בתכלית. הם קרעו את הדפים, גלגלו בהם טבק ועישנו להנאתם את הסיגריות שהכינו. בדלי סיגריות רבים נמצאו פזורים בכל חצר בית־הסוהר.

יום אחד, מתוך סקרנות גרידא, הרים אחד האסירים בדל סיגריה קטן וקרא את הכתוב עליו: "כִּי כָכָה אָהַב הָאֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם". "מי יכול לאהוב עולם רקוב שכזה?", גיחך לעצמו. בחלוף הזמן המשיכה המחשבה להטריד אותו והוא אמר לעצמו: "אם באמת קיים אלוהים כזה, אני רוצה להכיר אותו". ההשגחה העליונה חיברה בינו לבין אחד המשיחיים שביקרו בכלא, וזה הסביר לו את העקרונות של בשורת האדון ישוע המשיח. האסיר חזר בתשובה ובשמחה קיבל את המשיח כמושיעו האיש! האם יש ערך בהפצת ספר הבריתות וכל חומר משיחי אחר? כן, אלף פעמים, כן! אהבת אלוהים מגיעה ונוגעת באנשים באמצעות דברו גם באזורים המרוחקים והנידחים ביותר על כדור הארץ!

כשיצאתי למסעי הראשון לאמריקה הצלחתי להשיג כרטיס עלייה לספינת משא יוונית. חוויה זו לוותה בעליות ומורדות רבים. יחד אתי בתא היו עוד שלושה נוסעים ואני שמתי לי למטרה שבמהלך המסע אעיד לכולם על המשיח כמו גם לכל הסועדים הקבועים בשולחן האוכל שלי. אלוהים הפנה את תשומת לבי במיוחד לגבר צעיר שהיה שותף לתאי ואכל אתי סביב אותו שולחן. באחת השיחות שניהלנו על הסיפון מוכה הרוחות, בלב האוקיינוס האטלנטי, הוא סיפר לי כיצד עזב מאחור, בסקוטלנד, את ארוסתו המשיחית ואת הוריו יראי האלוהים. הוא לא גילה להם שהוא עומד לעזוב את הבית עד הרגע האחרון ממש, בבוקר יום ההפלה. "עזבתי מאחוריי את אלוהים ואת משפחתי המשיחית וכעת אני יוצא לחיים חדשים בקנדה". מחבר תהילים כתב: "אִשָּׁא בְנָפִי שָׁחַר, אֲשַׁכֵּנָה בְּאַחֲרִית יָם, גַּם שָׁם יִדְדָה תַּנְחֲנִי וְתִאֲחַזְנִי יְמִינִי" (תהי' קלט 9-10). וכך אכן קרה גם עם הבן האובד הזה שברח. ירדנו על ברכנו על אותו סיפון רטוב שהתנדנד בסערה, והתפללנו. כמו כלב ציידים העוקב בנחישות אחר טרפו כך אהבת אלוהים רודפת אחר כל נפש שבורחת ממנו. בימיו, גם פרנסיס תומסון היה במסע בריחה מאלוהים ומצא את עצמו מכור לקוקאין וללא תקנה. אחרי שנושע בצורה מופלאה והתמסר כל כולו למשיח, הוא כתב שיר ארוך בשם: "כלב הצייד של ג'ה־עדן". "אמנם ידעתי את האהבה של הרודף אותי אבל פחדתי שכאשר אהיה רק שלו, לא ייוותר לי עוד דבר". כשהתעייף מברירתו הממושכת מאלוהים המשיך תומסון וכתב: "מי הוא זה שגורם לי לצלוע, האין זה עצבוני, אומללותי? האם אין זו האהבה שמושטת אליי ביד מלטפת?". ובמשיכת מכחולו המילולי הוא מתאר את קול אלוהים הקורא לו באהבה:

"הו, אתה האהוב מכול, העיוור מכול, החלש מכול, זה אני שאתה מחפש, ואהבתי היא זו שמושכת אותך אליי". אהבת האלוהים שכוללת את הכול עדיין מושיטה את ידה היום לבני־אדם כואבים ואבודים בכל רחבי העולם. "הו הקציר רב והפְּעִלִים מְעֻטִים" (לוקס י 2).

בדיקה רוחנית

✳ בעיצומה של אחרית הימים, האם אהיה פועלו המסור של אלוהים הפועל בשדות הקציר שלו?

✳ קרבן המשיח מספיק לכסות על כל חטאי האדם, אבל הוא משפיע רק על אלה שמאמינים במשיח. כיצד עובדה זאת משפיעה על היענותי כלפיו?

אהבה שכוללת הכול (ב)

"מה הוא... העמק והגבה" - אפס' ג 18

הפרק הקודם דן באהבת אלוהים שכוללת הכול, את ממדי הזמן והמרחב שלה, ההיסטוריה והגיאוגרפיה של אהבת אלוהים, האורך והרוחב. כעת, בפרק ההמשך, נדון בשני ממדים נוספים: ההתגלמות של אהבת אלוהים ועצם טבעה - העומק והגובה.

אלה הן שתיים מתוך ארבע מפלאות אהבת האלוהים המדהימה שאותן אנו מסוגלים להבין בשכל ובהבנה האנושית שלנו, כי הן ניתנו "למען תוכלו להשיג עם כל הקדשים מה הוא הרכב והארץ והעמק והגבה, וידעתם את אהבת המשיח, הנעלה על כל דעת" (אפס' ג 18-19).

"העומק" - ההתגלות וההתגלמות של אהבת אלוהים באדון ישוע המשיח. האלוהים הבלתי־נראה התגלה והתגלם בעצם מהותו באלוהים הבן. כבן־אדם, ישוע היה מושלם בכול, אך הוא לא פסק מלהיות אלוהים אף לא לרגע אחד. כתבי הקודש אומרים: "האלהים איננו מנסה בך והוא לא ינסה איש" (יעקב א' 13).

אבל ישוע הוא אלוהים והוא כן נוסה. הוא נוסה כאדם מושלם. בניצחונו על השטן הוא הראה לבני האדם את המטרה שלשמה אלוהים ברא אותם. כאלוהים הוא גילה לבני האדם את מהותו של אלוהים: "מעולם ועד עולם" (תהי' קג 17).

אלוהים בחר ברחם של בתולה בתור המקום המתאים ביותר להציג את עצמו בפני המין האנושי, זוהי אמת מדהימה. כשהבתולה מרים שאלה את המלאך גבריאל "איך תהיה זאת, ואני אינני ידעת איש?" השיב לה המלאך ואמר: "רוח הקדש תבוא עליך וגבורת עליון תצל עליך. על כן גם לקדוש הילוד יקרא בן אלהים" (לוקס א 34-35).

אכן כן, המשיח ישוע: "אף כי היה בדמות האלהים לא חשב לו לשלל היותו שווה לאלהים, כי אם הפשיט את עצמו, וילבש דמות עבד וידמה לבני אדם; וימצא בתוכניתו כבן אדם, וישפל את נפשו ויכנע עד מות - עד מיתת הצליבה. על כן גם האלהים הגביהו מאד ויתן לו שם נעלה על כל

שם, לַמַּעַן אֲשֶׁר בָּשָׂם יֵשׁוּעַ תִּכְרַע כָּל בָּרָד, אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּמִתַּחַת לָאָרֶץ" (פיל' ב 6-10). איזו רוממות נעלה ונישאה מאין כמוה!

מאלוהות לאנושיות, מאנושיות לעבדות, מעבדות לצייתנות, מצייתנות אל הצלב. ואז, מהתקומה מן הקבר, הוא נישא אל השמים והתיישב כמלך על כס היקום. עד כמה עמוקה היא אהבת אלוהים שמאפשרת לנו לשקם את הנתק שחל בקשר שלנו עם האלוהים הנצחי.

מדהימה לא פחות היא פעולתה המתמשכת של רוח הקודש בעוד אלוהים ממשיך להוליד אל קהילתו בנים חדשים! "כִּי בְּרוּחַ אֶחָד נִטְבָּלְנוּ כָּלְנוּ לְגוֹף אֶחָד" (קור"א יב 13).

וזאת ההשלכה המופלאה מפעולת הרוח: "הָאֵינֶכֶם יָדְעִים, כִּי כָּלְנוּ הַנְּטָבִלִים לַמָּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ לְמוֹתוֹ נִטְבָּלְנוּ; לָכֵן נִקְבְּרְנוּ אִתּוֹ בְּטַבִּילַת לְמוֹת, לַמַּעַן בְּאֲשֶׁר נַעֲזֹר הַמָּשִׁיחַ מִן הַמָּתִים בְּכָבוֹד הָאֵל, כֵּן נִתְהַלֵּךְ גַּם אֲנַחְנוּ בְּחַיִּים מִחַדְשִׁים" (רומ' ו 3-4).

"וַיַּעֲתֶה הָאֱלֹהִים שֵׁת אֶת הָאֲבָרִים, כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם בְּגוֹף כָּפִי רְצוֹנוֹ" (קור"א יב 18). גוף זה של המשיח, הקהילה האמתית, כוללני במורכבותו אך בלעדי מטבעו.

כוללני במורכבותו: בקהילה האמתית אין גבולות בין מעמדות, יכולות או צבע העור. אין הבדלים בין עניים ועשירים; בורים ומשכילים; קשישים וצעירים; בעלי עור אדום, צהוב, שחור ולבן – כולם ברוכים בבואם להתחבר בקהילה.

בלעדי מטבעו: אולם, השותפות עם גוף המשיח היא בלעדית ואינה ניתנת למי שלא נולד מחדש. כל האברים האמתיים בגוף המשיח הם אנשים חוטאים שנושעו בחסד.

לעתים, מתוך רצון להגדיל את הקהילה ולהציגה באופן ידידותי שיתאים לקהל הרחב, מקימים ועדות שכוונותיהן טובות ושמתרתן להביא לקהילה אנשים בעלי כישרונות מוסיקליים, תארים תיאולוגיים או בעלי אישיות כובשת. גם אם מאמין בעל אמצעים מצטרף לצוות ההנהגה הוא מיד מעלה את שמה, כבודה וחשיבותה של הקהילה בעיני האחרים.

האדון ישוע לא בא כדי למשוך את הבשר שלנו למשימה ולהכשיר אותו לכהונה ולתפקיד. הוא בא כדי לצלוב את הבשר! נוכחותו של המשיח יכולה להיראות בקהילה רק באמצעות תקומתו של המשיח, אהבתו הגואלת וחכמתו העליונה.

למספר לא מבוטל של קהילות אין מספיק "שמן" כדי לתפקד ויש יותר מדי "חול" שחודר למערכות הארגוניות בקהילות ובארגונים משיחיים. שאפתנות, גאווה, אנוכיות ומחלוקות יכבו במהרה את פעולתה של רוח הקודש.

במשיח: "וּבְכֵן מִי שֶׁהוּא בְּמָשִׁיחַ, בְּרִיָּאָה חֲדָשָׁה הוּא; הַיִּשְׁנוֹת עָבְרוּ וְהִנֵּה הַכָּל נִהְיָ לְחֻדָּשׁ" (קור"ב ה 17). חשוב להבין שעצם היותנו "במשיח" משמעו שאיננו לבד. אנחנו לא צריכים לפתור את בעיותינו לבד או למשוך

את עצמנו למעלה בכוחות שלנו. אנחנו גם לא אמורים להחזיק את הכול יחד בעזרת פלסטרים פסיכולוגיים. המילה "במשיח" חוזרת לעתים תכופות בברית החדשה ויש לה חשיבות רבה ביותר.

"הגובה": הגובה מעיד על מהותה ועצם טבעה של אהבת אלוהים: **"הָלֹא יֵדְעֶתֶם כִּי גּוֹפְתֵיכֶם אֲבָרֵי הַמָּשִׁיחַ הֵנָּה?"** (קור"א ו' 15). **"וַיַּעֲיֶרְנוּ אֹתוֹ אֶף הוֹשִׁיבֵנוּ בְּמְרוֹמִים, בְּמָשִׁיחַ יִשׁוּעַ"** (אפס' ב' 6). במשיח כל זה כבר קרה ונעשה בזמן עבר.

כשאנחנו בטוחים שאנו נמצאים **"במשיח"**, מנקודת מבט שמימית זו, אמונתנו שִׁשָּׁה ושִׁמְחָה כי היא יודעת שכל מה שנמצא תחת רגליו של ישוע נמצא גם תחת רגליו שלנו, כי אנחנו נמצאים במשיח! כששמעון כיפא הוציא את רגלו מן הסירה כדי ללכת על המים, הגלים שאיימו להטביעו כבר היו תחת רגליו של ישוע. מכיוון שנטבלנו למשיח ולגופו, הגלים הגבוהים שמאיימים עלינו בעולם הסוער מסביב כבר נמצאים תחת רגליו של המשיח שקם מן המתים, ולכן הם גם תחת רגליו אנו. **"יְאֵלֹהֵי הַשָּׁלוֹם הוּא יִדְכָּא אֶת הַשָּׁטָן בְּמַהֲרָה תַּחַת רַגְלֵיכֶם"** (רומ' טז' 20).

כשאנחנו ניצבים מול ניסיונות וצרות, אם חברתית או כספית, אבדן יקירינו ואפילו פיתויי הבשר, אנחנו מיישמים, באמצעות האמונה בחיינו, את העובדה שאיננו נלחמים בקרב שעלול להסתיים בתבוסה. בדיוק אז עלינו לשמוח בניצחון שכבר הושג במשיח שקם מן המתים ויושב לנצח לימין הגבורה במרומים: **"כִּי בְּאֲמוֹנָה נִתְּהַלֵּךְ, וְלֹא בְּרָאוֹת עֵינַיִם"** (קור"ב ה' 7). אנחנו יכולים לחיות באמונה או למות בחוסר אמונה. הגלים הסוערים של המאה ה-21, שמתרוממים ומאיימים להטביע ולהרוס את קהילת המשיח, נמצאים כבר תחת רגליו של אדוננו ישוע המשיח. האם אנחנו במשיח? כן! כן! לכן, כשאנו יודעים שאנחנו במשיח אז הגלים שתחת רגליו נמצאים גם תחת רגליו. אנחנו כבר יושבים אתו **"במרומים"**. מנקודת המבט של אלה שימלכו **"בְּכִתּוּיִם עַל יְדֵי הָאֶחָד, יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ"** (רומ' ה' 17), כשאנו מהללים אותו אנחנו מיד מתגברים על אתגרי הנסיבות בחיינו מכיוון שהם כבר נמצאים תחת רגליו. אלו הם חיי האמונה האמתיים!

ורנון מקגי נהג לעתים קרובות לצטט את השורות הללו: **"במשיח מתי; במשיח קמת; במשיח ניצחתי את כל אויבי; במשיח, בשמים, הושבתי על כס מרום; ובשמים שמחו על תבוסת הגיהנום"**.

אהבתך היקרה נשגבת מבינתי,
אולם נפשי, אדון ישוע מושיעי,
חפצה לדעת עוד ועוד
את הרחוב והאורך,

הגובה והעומק,
את כוחה הנצחי
של אהבתך.

צ' מרי סקקלטון (1827-1883)

בדיקה רוחנית

* האם בכל הזדמנות שנקרית בחיי אני מוצא בעיה, או שהידיעה שאני נמצא "במשיח" גורמת לי למצוא בכל בעיה הזדמנות להוכיח את גבורתו הנשגבת של אלוהים?

* האתאיסט אומר שהוא אינו מאמין באלוהים והתנהגותו תואמת את אמונתו. האם אני, המאמין שהמשיח הוא התגלמות האלוהים בבשר ושאיני נמצא "בו, במשיח", מתנהג אחרת מאותו אתאיסט?

אהבה עם תובנה

"אֵלֶי אֵת כָּל אֲשֶׁר אָהַב, אוֹכִיָּאם וְאִיסָרָם. לֵבָן יִתְּשֶׁקֶד וְתִשׁוּבָה" -
התג' ז' 19

אהבת אלוהים מוכיחה אותנו ומייסרת את מצפוננו לא כדי שנחוש בושה, כישלון או אשמה. זוהי דרכו האוהבת של אלוהים לטהר ולזכך אותנו לקראת חיינו הנצחיים ולמען כבודו הנצחי.

באיגרת אל העברים יב 29 אנו קוראים: "כִּי אֶלֶהֵינוּ אֵשׁ אֹכֶלֶה הוּא". מכיוון שאלוהים הוא אש, הוא שורף ומכלה את כל מה שהוא אינו יכול לטהר, וכאש אוכלת הוא מטהר את כל מה שהוא לא יכול לכלות. תחייה אישית מתרחשת כאשר המאמין ניצב טרם זמנו לפני "כס המשפט של המשיח". שם, באור הזוהר של כבוד האלוהים ובנוכחות קדושתו, מושמים לאפר כל הערכים הריקניים וההעדפות השגויות של חיינו. אבל תודה לאל, הוא נותן "פֶּאֶר תַּחַת אֶפֶר, שֶׁמֶן שֶׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל, מַעֲטָה תְּהִלָּה תַּחַת רוּחַ כְּהֵה" (ישע' סא 3). זוהי התחייה האישית!

דוד המלך היה מודע לכך שלא יוכל להסתתר מאחורי מילים בלבד ולקרוא לזה תפילה. הוא כתב: "יִהְיֶה, חֻקִּיתִי וְתִדְעַ. אֵתָה יִדְעֶת שְׁבִתִּי וְקוּמִי, בְּנִתָּה לְרַעִי מִרְחוֹק" (תהי' קלט 1-2). דוד גם הבין שאלוהים מודע לגמרי לכל צעד שהוא עושה, לכל מילה שעולה על דל שפתיו ולכל פרט שקורה לו במשך כל שעות היום והלילה. זו מחשבה מפכחת ביותר.

כשלבושתו הגדולה הוא הגיע להכרה שאלוהים ידע עד תום את כל מחשבותיו ומעשיו, הוא ביקש מאלוהים לחשוף בפניו את המידע הזה: "חֻקִּי, אֵל, וְדַע לִבִּי, בְּחִנִּי וְדַע שְׁרַעֲפִי. וְרָאָה אִם דֶּרֶךְ עֲצָב בִּי וְנִחְנִי בְּדֶרֶךְ עוֹלָם" (תהי' קלט 23-24).

"חֻקִּי": "האר את אורך על תאי לבי האפלים שם שולטת התשוקה; עורר את מצפוני עד שהחטא יעורר בו סלידה" (פרנסיס בוטום - פ"ב).

לפני שנים רבות נפלה בחלקנו ההזדמנות לשרת בקנדה ולהתארח בביתם הדל של זוג עני למדי. מוקדם בבוקר התעוררנו לרעש טרטורי מנוע של שלושה מסוקים שנחתו בשדה שמאחורי הבית. סיפרו לנו שאנשים אלה באו לחפש אורניום ושאת דוגמיות הקרקע שהם חושפים הם מעבירים לבדיקה

אל מעבדות המדענים שממוקמים בטורונטו. אבל, כדי למצוא בקרקע כמות מזערית של האורניום היקר הזה, יש לחפור ולהיפטר מכמויות אדירות של עפר. כך גם אתנו, כשהאדון חוקר את לבנו ומחפש את פרי הרוח היקר שיעמוד לנצח, הוא אינו מתחשב בערמות העפר של השאפתנות, האנוכיות ותשוקות הבשר שעליו לחפור ולהשליך מלבנו החוצה.

"דע": המחשבות משולות לקטר המושך אחריו את רכבת מעשינו. "חקור את כל מחשבותי, את המעיינות הנסתרים, המניעים המשתלטים; את לבי המורד הצופן בחובו דברים רעים המאפילים על נפשי" (פ'ב). כשאלוהים חושף את מעיינות הנפש הנסתרים יכול הדבר לחולל שינוי מהפכני בחיינו. "אפיים ארצה אפול לרגליך, לדעת אותך, להבין שאתה לבדך במשיח ישוע, אהבתי ללא מילים" (פ'ב).

אלוהים מכריז: **"כִּי לֹא מַחְשְׁבוֹתַי מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דַרְכֵיכֶם דַּרְכֵּי, נָאִם יְהוָה"** (ישע' נה 8). באותו האופן שאול השליח מעודד את המאמינים במילים: **"וְתִתְחַדְּשׁוּ בְרוּחַ שְׂכָלְכֶם"** (אפס' ד 23). זאת הגישה שמאחוריה עומדת המילים: **"לא מה שאני רוצה אלא מה שהוא חפץ!"** הכתוב מוסיף ואומר: **"הָרוּחַ הַהִיא אֲשֶׁר הִיְתָה בְּמִשְׁיַח תְּהִי גַם בָּכֶם"** (פיל' ב 5). האדון ישוע השפיל את עצמו כשהתהלך כבשר ודם עלי אדמות. ואילו אנחנו, אם ננהג בגאווה ונסמוך רק על עצמנו, לא נדע אמונה מהי. ענווה, הישענות על האדון ותלות מוחלטת בו הם המבטאים יותר מכול את האמונה האמתית והחיה.

"בְּחִנִּי": כשאלוהים מתיר לנו לעבור ניסיונות, לעמוד מול פיתויים, להתמודד עם קשיים מבית או להיאבק עם מחלה קשה, אין הוא עושה זאת כדי להרוס את אמונתנו. הוא עושה זאת בכוונה לטהר את אמונתנו ולזקק אותה כמו שהזהב נצרף באש: **"לְמַעַן תִּמְצָא אֱמוּנַתְכֶם הַמְזַקֶּקָה, יְקָרָה הַרְבֵּה מִן הַזָּהָב הָאֲבִד הַצָּרוּף בָּאֵשׁ, לְתַהֲלָה וּלְכְבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת בְּהִתְגַּלּוֹת יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ"** (פטר"א א 7).

"וּנְחִי": אחרי שהלב נחשף לאש המזקקת של אלוהים, קל לנו יותר לזהות את ההדרכה שלו בחיינו. מספרים על איש שהגיע לצומת דרכים ולא ידע באיזו דרך לבחור. הוא זרק את מקל ההליכה שלו באוויר מתוך אמונה שכאשר זה ייפול על האדמה הוא יצביע על הכיוון הנכון. הוא חזר על כך פעמיים נוספות ואז בחר בכיוון שהמקל הצביע עליו בנפילה האחרונה. איש שצפה בו מן הצד שאל אותו: **"מדוע זרקת את המקל שלך לאוויר שלוש פעמים?"** התשובה הייתה: **"כי בפעמיים הראשונות המקל לא הצביע לכיוון שאני רציתי ללכת בו!"** למרבה הצער הסיפור הזה מאפיין את ההתנהגות של רובנו כשאנחנו מחפשים את הדרכת אלוהים!

יעקב אמר לראובן בנו: **"רְאוּבֵן בְּכֹרִי אֲתָה פָּחִי וְרָאשִׁית אוֹנִי..."** [אבל אתה] פָּחִי פְּמִים... כִּי עָלִיתָ מִשְׁכְּבִי אֲבִיד אֲזַ חֲלַלְתָּ יְצוּעִי" (ברא' מט

3-4). התמונה הזאת של הבן עצובה מאוד שכן היא מתארת במדויק את המאמץ חסר האחריות.

האדון ישוע, לאחר שנישא למרום, אמר לקהילת ליאודיקאה: "יִדְעָתִי אֶת מַעֲשֵׂיךָ... [ואילו אתה] לֹא יָדַעְתָּ" (התג' ג' 15, 17). הוא פירט בפניהם את כל מה שהוא ידע עליהם ואת מה שעליהם לדעת על עצמם – כולל העובדה שהקהילה בליאודיקאה הייתה פושרת!

וגם: "כִּי אָמַרְתָּ... וְלֹא חִסְרָתִי כָל" (שם, פס' 17). הציפייה להכנסה מובטחת בגיל הפנסיה, תכניות חיסכון וביטוחים רפואיים נוטים להכניס אנשים לאדישות מה, כי הם בוטחים במשאבים שלהם במקום לסמוך על הבטחותיו של אלוהים שהוא ידאג ללחם חוקם. ישוע חשף את הבעייתיות של החיים העצמאיים והשאננים האלה כשאמר: "אֶמְלֵל אֶתְּהָ וְדָוִי וְעֵנִי וְעֵנִי וְעֵנִי וְעֵנִי" (שם, פס' 17). מציאות זו רחוקה מלהיות מושא לחיקוי בקהילות שרוצות לגייס חברים חדשים ולהשפיע על החברה סביב! אולם נדרשת בראש ובראשונה חשיפה של הצרכים האמתיים בקהילה, באמצעות הטפת דבר אלוהים, זאת כדי שהאדון יוכל לתת מענה על צרכים אמתיים אלה. והאדון ישוע ממשיך ואומר: "אֲנִי אֵינְעֶדָּה לְקִנּוֹת מֵאֵתִי זֶהָב צָרוּף בָּאֵשׁ, לְמַעַן תַּעֲשִׂיר [בערכים] רוחניים אמתיים] וּבְגָדִים לְבָנִים, לְמַעַן תִּתְבַּשֶּׁה בָּהֶם וְלֹא תִרְאֶה בִּשְׂת עֲרוֹתָ [במידות טובות רוחניות אמיתיות] וְלִמְשַׁח עֵינֶיךָ קְלוֹרִית, לְמַעַן תִּרְאֶה [חזון רוחני אמיתי]" (התג' ג' 18).

כיצד אני יכול לקבל את הערכים, את המידות הטובות ואת החזון האלה ולנכס אותם לעצמי? כל אלה מוצעים לנו כשישוע בא ושוכן בלבנו: "הֲנִנִי עֹמֵד לִפְתַּח וְדֹפֵק; וְהִנֵּה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפְתַח הַפֶּתַח, אָבּוֹא אֵלָיו לְסַעֵד עִמּוֹ וְהוּא עֹמֵד" (התג' ג' 20). על אחד הקירות בקתדרלת סנט פול בלונדון תלויה יצירה קלאסית מקורית של הצייר המפורסם וויליאם הולמן האנט שמתארת את ישוע עומד ליד הדלת ודופק. ילד קטן שהתבונן בציור זמן-מה אמר לפתע: "תראו, האמן שכח לצייר ידית על הדלת!" האנט שעמד מן הצד ושמע את הערת הילד ענה בחיוך: "לדי החביב, את הדלת הזו אפשר לפתוח רק מבפנים". אז הוא פנה לשאר הסובבים שהתבוננו בציור והדגיש את הצורך שלהם ושל כל בני האדם לפתוח את דלת לבם ולקבל באופן אישי את האדון ישוע כמושיעים! האחריות לפתוח את דלת חיך ולהזמין את ישוע להיכנס כאדון וכמושיע, היא שלך.

בתמצית אפשר לומר שכאשר ישוע נכנס אל חיך הוא נהיה הכוח אשר מוציא אל הפועל את הדרישות שלו לחיים שלך; המניע שמשגי בשלמות את תוצאות השפעתו בחיך; המקור לכל פעילותו ומעשיו בלבך; הבסיס להגשמת כל המטרות שלו בך. והתוצאה היא שישוע מקבל את המקום הראשון בחיינו, אחרים מקבלים את המקום השני ואנחנו מקבלים את המקום האחרון – זוהי שמחת הישועה האמתית!

התהלך באור וכך תדע
 אותה התחברות של אהבה
 שרוחו בלבד לך תביא,
 השוכנת באור מרומים
 התהלך באור ורחק מחטא
 שלא יטמאך עוד
 דם ישוע המשיח אדונך
 ירחץ אותך עד מתוים.

✠ ברנארד בארטון 1784-1849

בדיקה רוחנית

- ✠ האם אני מכיר בכך שאלוהים משתמש בנסיבות חיי היום כדי לטהר ולזקק את חיי למען הנצח?
- ✠ מהם הערכים האמתיים שעל פיהם אני חי? האם עדיפויות אנוכיות והנאות החיים הן אלה שמכתיבות את ההחלטות שאני מקבל?
- ✠ חשוב על כך לזמן־מה. ענה לאלוהים על שאלות אלה בנוכחותו, והוא יברך אותך בעשותך כן!

אהבה שאין דומה לה

"וְעַתָּה שְׁלֹשׁ אֱלֹהִים תַּעֲמִידָנָה: הָאֱלֹהִים וְהַתְּקוּהָ וְהָאֱהָבָה; וְהַפְּדוּלָה בָּהֶן
הִיא הָאֱהָבָה; רִדְפוּ אַחֲרֵי הָאֱהָבָה" - קור"א יז 14; יד 1

כאשר המשיח, לאחר שנתפאר בכבוד, פנה אל הקהילה שבאפסוס, הוא אמר: "עַזְבֵּת אֶת אֱהָבַתְךָ הָרֵאשׁוֹנָה" (התג' ב 4). למרות זאת, הצליחה הקהילה זו להגן על אמונתה מפני השפעתם ההרסנית של הניקולסיים אשר הציגו עצמם כמאמינים אבל למעשה ניהלו חיי הפקרות. האדון ישוע אמר להם "כִּי תִשָּׁנָא אֶת מַעֲשֵׂי הַנִּיקֻלְסִיִּים, אֲשֶׁר שְׁנֵאתִים גַּם אֲנִי" (התג' ב 6). הוא גם אמר להם: "יִדְעַתִּי אֶת מַעֲשֵׂיךָ וְאֶת עֲמַלְךָ וְאֶת סִבְלְךָ" (שם, פס' 2). הייתה זו קהילה פעלתנית ועסוקה מאוד. אז מה, אס־כך, נשאר להם כשעזבו את אהבתם הראשונה? מבנה הקהילה המשיך לעמוד ולתפקד אבל הגרעין המרכזי של האמונה, התקווה והאהבה היה חסר.

שאל השליח כתב אל הקהילה בתסלוניקי: "בְּזָכְרֵנוּ תִמְיֵד לִפְנֵי הָאֱלֹהִים אֲבִינוּ אֶת פֶּעַל אֱמוּנָתְכֶם וְיִגִּיעַת אֱהָבַתְכֶם וְסִבְלָנוּת תִּקְוַתְכֶם" (תסל"א א 3). הקהילה באפסוס איבדה את אהבתה הראשונה; הם פעלו ללא אמונה, הם עמלו בלי אהבה, הייתה להם סבלנות, אך לא הייתה להם תקווה. לכן הכוח המניע של פעולת רוח הקודש היה חסר. מעשים בלי אמונה הם עקרים: "וּבְלִי אֱמוּנָה לֹא יוּכַל אִישׁ לִהְיוֹת רָצוֹי אֶל הָאֱלֹהִים" (עבר' יא 6). למעשים בלי אהבה אין גמול והכרה - יום אחר יום, אותו הדבר בדיוק! סבלנות בלי תקווה יוצרת תסכול: "הַצֵּרָה מִבִּיאָה לְיָדֵי סִבְלָנוּת, וְהַסִּבְלָנוּת לְיָדֵי עֲמִידָה בְּנִסְיוֹן, וְהָעֲמִידָה בְּנִסְיוֹן לְיָדֵי תִקְוָה, וְהַתְּקוּהָ הִיא לֹא תִבְשֵׁי, כִּי הַצֹּק בְּלִבְבֵּנוּ אֶהְבֵּת אֶל עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַנֶּתֶן לָנוּ" (רומ' ה 3-5). האם אתה מתבייש באדונך או מתבייש להגן על מטרותיו בסביבה החילונית שבה אתה חי?

נטיית המאמין לסטות לכיוון העולם אינה מתרחשת בבת אחת אלא בזליגה הדרגתית. עלינו כולנו להיות מודעים לאותן מערכות יחסים קרובות וחבריות שגורמות לנו להתפשר על אהבתנו ונאמנותנו לאדון ישוע המשיח. מפותל שלגים קטלנית שהתרחשה פעם בשווייץ לא נגרמה מרעידת אדמה. הדיווחים בעיתונים סיפרו על המסה איטית של השלג על ידי קרני השמש

החמימות עד שכוח המשיכה גבר על כוח האחיזה של השלג בסלעים. התוצאה כאמור הייתה הרסנית ולמרבה הצער אנשים רבים קיפחו את חייהם למרגלות ההר באותו יום.

דומה הדבר למצב הבעייתי של מאמינים הנמשכים אל העולם. הם סוטים מדרך המעשים שנובעים מהאהבה ומתחילים להתלהב ממה שלעולם יש להציע. בלב שבור כותב השליח שאול: "דִּימָס עֲזָבְנִי בְּאַהֲבָתוֹ אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה" (טימ"ב ד 10).

מהו "העולם הזה" שמושך אותנו וגורם לנו לסטות ולעזוב את אהבת אלוהים? "כָּל אֲשֶׁר בְּחַלְד, תְּאֵאוֹת הַבָּשָׂר וְתְאֵאוֹת הָעֵינִיִּים וְגֵאוֹת הַהוֹן" (יוח"א ב 16). "הַבָּשָׂר" משמעו קבלת הנאה בלי לקחת אחריות; "הָעֵינִיִּים" משמעו קבלת רכוש בלי לקחת אחריות; "גֵּאוֹת" משמעו קבלת מעמד בלי לקחת אחריות. אם תוציא לדוגמה, את סוגי התאוה האלה מפרסומות הטלוויזיה, לא יישאר לך הרבה!

בעידן הרוחק שבו מנועי הרכבת לא ניזונו מדיזל או מחשמל, הכוח שהניע אותם היה קיטור. בקטר הרכבת היה ממוקם תנור הסקה גדול ונהג הקטר, שפניו היו תמיד שחורות מפיה, היה מסיק את התנורים כדי לשמור על הלחץ של הקיטור. אם כבתה האש, הרכבת הייתה ממשיכה לנוע לאורך מסילה רק בזכות כוח התנופה אבל ללא כוח שבא מן המנוע. וכך בהדרגה היא האטה את מהירותה עד שנעצרה לגמרי.

בהיעדר הכוח המניע והנמרץ של רוח הקודש בקהילה מתגייסים המאמינים המסורים ומנסים להשלים את החסר. אבל זו רק רוח הקודש שיכולה להוכיח את העולם בדבר החטא והצדק והמשפט (יוח' טז 8). בניית תכניות, גיוס מקצועי של כספים, או העסקת מנהלים מומחים בתחום, אינם יכולים להוות תחליף לפעולה הייחודית של רוח הקודש. דמויות כריזמטיות בקדמת הבמה, דוברים מרשימים ואנשים בעלי שם לעולם לא יוכלו לתפוס את המקום הראשון והחשוב מכול שמיועד להוראת דבר אלוהים ולתפילה!

אל לך לחשוב במונחים של מגננה והישרדות! כשהגנרל האנגלי מונטגומרי נשלח להילחם במצביא הגרמני המהולל רומל במדבריות צפון אפריקה, ניצבה מולו משימה קשה ביותר. באותו זמן שלח לו צ'רצ'יל מברק ובו כתב: "אל תחשוב במפקדה שלך במונחים של הגנה, אלא תמיד ואך ורק, במונחים של התקפה". שפת "ההתקפה" כמעט ולא נשמעת היום בקהילה. כולנו מתעניינים יותר בהישרדות רוחנית מאשר בתחייה רוחנית!

האדון ישוע אמר: "כִּי עֲתָה פּוֹשֵׁר אֶתְּהָ... עַל כֵּן אֶקְיֹאֵךְ מִפִּי" (התג' ג' 16). אני זוכר שבצעירותי, לפני שנקראתי לשרת את האדון במשרה מלאה, עסקתי בתכנון ערים ואחת המשימות שהוטלה עליי הייתה להכין תכנית לשיקום שכונות העיר. במסגרת הסיורים שעשיתי היה עליי לתעד את השימוש הנוכחי שנעשה במגרשים, בבניינים ובמבני ציבור. לצערי הרב גיליתי שכנסיות רבות, שנבנו במאות הקודמות מכספי התרומות של מאמינים

מסורים ונאמנים אך קשיי־ים, כעת שימשו כמוסכים, בנייני משרדים ואפילו אולמות ספורט. הכנסייה הבפטיסטית, שממנה יצא וויליאם קארי להודו כחלוץ בשירות הבשורה, שימשה כעת כמסגד.

התרמית בקרב הקהילות הולכת וגדלה בעידן זה, וכתוצאה מכך ענייני העולם מעסיקים את המאמינים בשעת התפילה וההלל ואילו באספות הם משתוקקים להנאות של העולם. במקביל לכך כוחות אופל רוחניים שמתנגדים לאלוהים, פולשים אל ארצנו כצבא מאורגן. אי לכך עלינו לקום ולהשיב מלחמה שעה, מבלי להתחשב בהשלכות שיבואו עלינו באופן אישי. עלינו להתגייס ולצאת למתקפת נגד רוחנית ולא להתפשר עם תכניות הגנה והישרדות. בביטחון עלינו לדבר את "הַאֲמֶת בְּאֵהֶבָה" (אפס' ד 15).

השבח והתודה לאדוננו! כאשר מאמינים שעזבו את אהבתם הראשונה, חוזרים בתשובה ועוברים מהפך רוחני, אלוהים פותח עבורם דלת שמובילה לשיקום אישי והתוצאה היא ברכה לקהילה כולה. "וְאֵנֶכִי חָלִילָה לִי מִהַתְהַלֵּל זִוְלָתִי בַצֶּלֶב אֲדֹנָנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בּוֹ הָעוֹלָם נֶצְלַב לִי וְאֵנִי נֶצְלַב לְעוֹלָם" (גלט' ו 14).

ג'ון ווסלי חי באנגליה בתקופת התחייה הגדולה אשר למעשה הצילה את אנגליה מהמהפכה הנוראה שהתרחשה בצרפת השכנה. ווסלי תיאר כיצד אהבת אלוהים הציפה ומילאה את המאמינים והגדיר אותה כ"טבילה של אהבה". לִרְיֵהּ כֵךְ גַם בִּימֵינוּ!

רוח האהבה בואי, נשמי בלבנו, השיבי רוחנו,
חדשי מחשבות, רצון ולב;
אהבת המשיח בואי, כבשי מחדש את לבנו,
חדשי בקהילתך כל איבר כואב.

© בסי פורטר היד

בדיקה רוחנית

* האם הייתה תקופה כלשהי בחיי שבה אהבתי את האדון ישוע יותר ממה שאני אוהב אותו היום?

* בתגובתי לאהבת אלוהים, האם אני דואג לביטחוני האישי ומתכנן תכניות על דעת עצמי, או מגלה נכונות לצאת למתקפה רוחנית ולקחת בידי את "חֶרֶב הָרוּחַ, שֶׁהִיא דֶבֶר הָאֱלֹהִים" (אפס' ו 17)?

* חשוב על דברים אלה לזמן־מה וענה לאלוהים בשעה שאתה משתחוה לו ועובד אותו ברוח ובאמת!

אהבה שאין עליה עוררין

"וְכִי תִהְיֶה לְאִי... כָּל הַדָּעַת" - קור"א יז 2

כמו קרן אור שחודרת דרך מנסרה ונשברת לקשת צבעים מרהיבה, כך חדרה האהבה אל תודעתו הנאורה של שאול השליח ויצרה שלל תיאורים מקסימים של פרי אהבת האלוהים. באיגרתו הראשונה לקורинתים משרטט לנו שאול ביד אומן קווים לדמותה הנהדרת של אהבת האלוהים.

מעניין לראות שבשלושת הפסוקים הראשונים בפרק שאול עורך השוואה בין המתנות שאליהן כולנו משתוקקים לבין המהות של אהבת האלוהים האמתית. ההיגיון הפנימי שחוזר על עצמו בפסוקים אלה הוא: "אם יש לי [מזה ומזה]... ואין בי אהבה, אז..." הנה חלק מהתובנות שהגיע אליהן שאול.

היעדר מציאות רוחנית: "אם בְּלִשְׁנוֹת אֲנָשִׁים [ואפילו] מְלָאָכִים אֲדַבֵּר וְאֵין בִּי הָאֱהָבָה [אותה מסירות רוחנית, כוונה ורצון שניתנות לי בהשראה של אהבת אלוהים ששוכנת בִּי], הִיִּיתִי כְנַחֲשֵׁת הָמָּה אוֹ כְּצִלְצֵל תְּרוּעָה" (קור"א יג 1). זאת אומרת שלמילים גבוהות ולהטפות מליציות, שאינן נאמרות באהבת אלוהים, אין השפעה רוחנית אמיתית.

היעדר תוצאות רוחניות: "וְכִי תִהְיֶה לִי נְבוּאָה [היכולת להבין ולבאר את רצון אלוהים וכוונותיו], וְאֲדַע כָּל הַסּוּדוֹת וְכָל הַדָּעַת; וְכִי תִהְיֶה לִי כָּל הָאֱמוּנָה... וְאֵין בִּי הָאֱהָבָה [אהבת אלוהים איננה בִּי], הִיִּיתִי כְּאִין [סתם אדם חסר כל ערך]" (קור"א יג 2). אמנם כך, גם אם יש לי ידע רב ואני יכול להסביר את דבר אלוהים בבהירות ואפילו לתאר את תכונותיה של האלוהות, אך אעשה זאת מבלי שהאופי שלי יבטא את אהבת אלוהים באמת, אהיה סתם אדם חסר כל ערך.

היעדר תועלת רוחנית: "כָּל זֹאת לֹא תוֹעִילֵנִי" שם פס' 3. האמת העירומה היא שדיבורים גבוהים אינם מעידים על מציאות רוחנית של האדם וידע רב אינו בונה בו את תכונות האופי של אלוהים. "וְאֵם אֶחָלַק אֶת כָּל הוֹנִי [ואתן אותו לעניים ולנוזקים]... וְאֵין בִּי הָאֱהָבָה [אהבת אלוהים איננה בִּי], כָּל זֹאת לֹא תוֹעִילֵנִי" (שם, פס' 3). פוליטיקאים, בהתעלמותם מקיומו של אלוהים, מקדמים תכניות לרווחתן של אוכלוסיות עניות בארצם ובעולם כולו, אולם תכניות אלה, כמוכן שאינן מסוגלות להביא לרווחתם הרוחנית

של אוכלוסיות אלה. מה התועלת אם אדם יגיע לגיהנום כשהוא שבע וביטנו מלאה? אנשים אלו זקוקים לעזרה הרוחנית שלנו.

איוב אמר: **"וְאֲנִי יָדַעְתִּי גִּאֲלִי חַי וְאַחֲרָיו [וביום האחרון] עַל עֶפֶר יָקוֹם"** (איוב יט 25). ואילו השליח שאול מעיד ואומר: **"כִּי יוֹדַע אֲנֹכִי בְּמִי [לא במה] הָאֱמֻנָתִי וּמִבְּטַח אֲנֹכִי כִּי הִכַלְתָּ לוֹ לְשֹׁמֵר אֶת פְּקֻדּוֹנִי עַד הַיּוֹם הַהוּא"** (טימ"ב א 12).

השליח יוחנן, שראה ושמע במו עיניו ואוזניו את החיים המדהימים שהאדון ישוע חי עלי אדמות, סיכם ואמר: **"אֲדָא אֱלֹהִים נִכְתְּבוּ לְמַעַן תֵּאֱמִינוּ כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ בֶּן אֱלֹהִים; וְלַמַּעַן יִהְיוּ לָכֶם הַמֵּאֱמִינִים חַיִּי עוֹלָם בְּשֵׁמוֹ"** (יוח' כ 31). וגם: **"אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ הֵבֶן יֵשׁ לוֹ הַחַיִּים; וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ בֶּן הָאֱלֹהִים אֵין לוֹ הַחַיִּים. זֹאת כְּתַבְתִּי אֲלֵיכֶם הַמֵּאֱמִינִים בְּשֵׁם בֶּן הָאֱלֹהִים, לְמַעַן תִּדְעוּן שֶׁיֵּשׁ לָכֶם חַיִּי עוֹלָם"** (יוח"א ה 12-13).

השליח שאול גם התפלל את התפילה הבאה: **"לְדַעַת אֶתֹּו וְאֵת גְּבוּרַת תְּחִיְתוֹ וְהַתְּחַבְּרוּת עֲנֻיָּיו וְהַדְּמוּת לְמוֹתוֹ"** (פיל' ג 10). אם-כך, השאלה שאתה ואני צריכים לענות עליה היא: האם אנחנו קוראים את כתבי הקודש כדי להכיר אותם או שאנחנו קוראים את כתבי הקודש כדי להכיר את האלוהים של כתבי הקודש? בין השניים קיים הבדל עצום.

יוחנן השליח שיבח פעמיים את "האבות" בקהילה ואמר להם: **"כִּי הַכְּרַתֶּם [ידעתם] אֶתֹּו אֲשֶׁר הוּא מְרָאשׁ"** (יוח"א ב 13). אולם, המילים המקדימות את דברי השבח האלה שונות בכל אחד מהפסוקים: **"כְּתַב אֲנִי אֲלֵיכֶם, הָאֲבוֹת..."** (שם, פס' 13) ואילו: **"כְּתַבְתִּי אֲלֵיכֶם, הָאֲבוֹת..."** (שם, פס' 14). במילים אחרות, הוא שיבח את "האבות" בעבר ואילו עכשיו יוחנן מריע להם שוב על נאמנותם המתמשכת ששמרה על יציבות לאורך השנים. לאורך כל שנות חייהם הם ידעו את כוחו המושיע של האדון ישוע – בתקופת החיזור שלהם, בנישואיהם, בגידול הילדים, במקום העבודה, בכל נסיבות חייהם, במחלות ואפילו עם הגיעם לגיל הזקנה. זהו הפרי הראוי לשבח של היכרותם עם אלוהים **"אֲשֶׁר הוּא מְרָאשׁ"** ועם דברו החי בחייהם!

רבים מאתנו מוצאים ברכה גדולה בישיבה לרגלי אנשים יראי אלוהים שקראו את דבר אלוהים בכל יום בחייהם, כשהם כורעים על ברכיהם לפניו. בשעה שאנו שומעים אותם מלמדים, הידע שלנו על אלוהים ועל דברו גדל עשרת מונים. כתוצאה מכך אנחנו מתעודדים ברוחנו ומערכת היחסים האישית שלנו עם אלוהים הולכת ומתחזקת. אבל אם לידע הרב שאנו צוברים אין יישום מעשי בחיי היומיום שלנו נמצא את עצמנו נשחקים רוחנית!

עלינו להיות מאוד מודעים לעובדה **שִׁידַע** מביא לידי גאווה ואילו אהבה תמיד בונה: **"הַדַּעַת תִּגְבְּהָ לָב; וְהָאֱהָבָה הִיא הַבּוֹנֶה. הַחֹשֶׁב כִּי הוּא יִדַּע דְּבַר מָה, עוֹד לֹא יָדַע מְאוּמָה כְּאֲשֶׁר עָלָיו לְדַעַת אֶתֹּו, אֲבָל אִם יֵאָהֵב אִישׁ אֶת הָאֱלֹהִים, הָאֱלֹהִים יִדְעוּ"** (קור"א ח 1-3). כשיוחנן המטביל דיבר

על האדון ישוע הוא אומר: "הוא יגדל הַלֹדֶה וְגַדְל, וְאֲנִי אֶחָסֵר הַלֹדֶה וְחָסֹר" (יוח' ג 30).

כאשר אני שומע לימוד מן הכתובים שכבר שמעתי בעבר, אני מבין שאלוהים רוצה שאשמע ואבין את המשמעות הדברים היום בצורה רעננה וחדשה. אם אני שומע את דבר אלוהים בלי לאפשר לישוע לגדול בתוכי ולעצמי לקטון, אני בעצם רק מעשיר את הידע האקדמי שלי בלי לעורר מציאות רוחנית חדשה בחיי האמונה שלי. כשחושבים על הכמות העצומה של קבוצות שלומדות את כתבי הקודש ברחבי היבשת ועל תחנות הרדיו והטלוויזיה שמשדרות שיעורים מהכתובים, יומם ולילה ומחוף לחוף, חלקם טובים וחלקם פחות, תמוה הדבר מדוע חלה ירידה כה חדה בערכים המוסריים בחברה האמריקנית. הסיבה לכך היא שאותם אלה שקוראים בדבר אלוהים ואפילו לומדים אותו, אינם באמת מיישמים אותו.

אני משוכנע לחלוטין שכל מאמין שנולד מחדש ברוח אלוהים יילקח לשמים לפני בוא הצרה הגדולה. אבל אני גם מודע לגדילה המשמעותית של אירועים שאותם אני מכנה "הצרה שלפני הצרה הגדולה", כלומר, צרות שנובעות מזעמם של בני־אדם חוטאים אשר נשפך ויוצא נגד תלמידי המשיח ברחבי העולם. וכמו ש"חבלי לידה" מתחזקים בעצמה ובתכיפות ככל שהלידה מתקדמת והוולד עומד לצאת, (מרק' יג 8) כך אנו שומעים חדשות לבקרים על עריפת ראשים של משיחיים; על עליה במספר אסונות הטבע בעולם ועל ממשלות שרוצות לסתום את הפיות של אלה המאמינים ברוח ובאמת. אין ספק שהימים שאנו חיים בהם, ימים הרי גורל הם. ההתפרצות של מגמות שליליות חובקות עולם, עליהן ניבאו נביאי התנ"ך, מצביעה על כך שאנו מתקדמים במהירות לעבר התקופה שנקראת הצרה הגדולה, תקופה שבה עברתו של השה, חמתו, תחליף את מקומה של אהבת אלוהים: "כִּי בָּא יוֹם עֲבָרְתוֹ הַגָּדוֹל וְיָמִי יִכָּל לְהִתְיַצֵּב" (התג' ו 17).

אם אנחנו מכריזים על אהבתנו לאדון ישוע ואז, עם החברים שלנו, שפתינו חתומות ואיננו מעידים על כך, קיימת סתירה מוחלטת בין מה שאנו אומרים לבין מה שאנחנו עושים בחיים. העולם שבו אנו חיים מתקדם במהירות אל מה שתיאר מתי: "כִּי אֶזְתַּהֵּי צָרָה גְדוֹלָה אֲשֶׁר כְּמוֹהָ לֹא נִהְיְתָה מֵרֵאשִׁית הָעוֹלָם עַד עַתָּה, וְכְמוֹהָ לֹא תִהְיֶה עוֹד" (מתי כד 21).

מיד לאחר אירוסינו, התישה דורותי את כל ידידינו עם תיאור מפורט של הרגע שבו ביקשתי את ידה בעודה חושפת את אצבעה לפני כל מי שפגשה ומתגאה בטבעת האירוסין המתנוססת עליה. היא התרגשה מאוד כשסיפרה לכולם על ריצ'ארד בנט, הגבר שכבש את לבה! כן, היא באמת אוהבת אותי! האם אהבתך הגדולה לישוע באה לידי ביטוי במילים ובמעשים כשאתה מעיד על כך באזני חברים ועמיתים? הגאווה והרצון שלנו להיות מקובלים חברתית תמיד יעמדו בניגוד לעמדת ההזדהות שניקח לצדו של האדון ישוע הדחוי והמושפל. כי הוא היה "נִבְזָה וְנִחְדַּל אִישִׁים... וְלֹא חִשְׁבָּנָהוּ" (ישע' נג 3).

אם אנחנו משמיטים את שם ישוע משיחותינו ולא מעידים בשמחה על
אמנותנו בו כמשיח ואדון, זהו חטא שעלינו להתוודות עליו לרגלי הצלב.
החזרה בתשובה תביא לידי שחרור ושפתינו תיפתחנה לספר בחופשיות לכול
את תהילותיו של ישוע, אהוב נפשנו!

האם חיל של הצלב אני,
ההולך תמיד אחר השה,
או שמא אפחד להתאחד עם תכניתו,
שמא אבוש לומר את שמו?

✠ איזאק וואטס 1674-1748

בדיקה רוחנית

- ✠ האם אני יודע על אהבת אלוהים יותר ממה שאני חולק עם אחרים
בחיי ובשיחותיי עמהם?
- ✠ האם אני אוהב אנשים כי הם מועמדים להיושע או שמא אני אוהב
אנשים כי הם אנשים?
- ✠ לפני שתתקדם לקרוא את המשך הספר, קח כמה דקות להתפלל,
להגיב על שאלות אלה ולהשיב לאדון ישוע בכנות.

אהבה שמאצילה השראה

"בְּצֵאת הַפָּרֹחַ אֶת הָאֱהָהָ" - יו"א כ"א ז' 16

נורה חשמלית היא מנגנון פשוט שמשנה אנרגיה חשמלית לאנרגית האור. חוק שימור האנרגיה קובע: "אנרגיה איננה נוצרת וגם איננה נעלמת, היא פשוט משנה צורה כדי שניתן יהיה להשתמש בה". דרוש חוט מתכת כדי להוליך את האנרגיה החשמלית מהגנרטור או מקולט השמש הסולרי אל הנורה כדי שזו תאיר.

תמונה זו ממחישה במשהו כיצד פועלים אור האלוהים ואהבתו. האמונה דומה לחוט המתכת שמוליך את החיים ואת האהבה מהמקור שהוא האלוהים הנצחי, ישירות אל לבו של המאמין. על אף שהבשר שלנו מוכן להתנדב לחקות אהבה זו בכל הזדמנויות, רק האמונה שנסמכת על אלוהים לבדו והענווה שמתלווה אליה, יכולות להוליך אור זה ואת אהבת האדון ישוע אל לבו של המאמין ודרכו אל אחרים.

פרשנות יהודית טוענת שבטרם נברא העולם לא היה דבר מלבד כבוד האלוהים. אנו יודעים שמיד עם תחילת מעשה הבריאה אלוהים אמר: **"יְהי אֹר"**. **וַיְהי אֹר"** (ברא' א' 3). אולם לא היה זה אור החמה כי השמש, בשלב זה, עדיין לא נבראה.

הבריאה כולה טבלה באור כבודו הנצחי של האלוהים אבל היה זה רק ביום הרביעי שאלוהים אמר: **"יְהי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם... וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת הַגְּדֹלִים, אֶת הַמָּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה, וְאֵת הַכּוֹכָבִים"** (ברא' א' 14, 16).

הנביא ישעיהו כתב מאוחר יותר: **"קוֹמִי אוֹרִי, כִּי בָא אוֹרְךָ, וְכְבוֹד יְהוָה עִלְיֶךָ זָרַח"** (ישע' ס' 1).

ישעיהו ממשיך ונוסע במכונת הזמן הנבואית שלו, מהעת שבה אלוהים לבש בשר בדמות התינוק ישוע ועד בוא ירושלים החדשה והנצחית, עליה הוא ניבא: **"לֹא יִהְיֶה לָּךְ עוֹד הַשֶּׁמֶשׁ לְאוֹר יוֹמָם, וְלַנֶּגֶה הָיָרֵחַ לֹא יָאִיר לָךְ, וְיִהְיֶה לָּךְ יְהוָה לְאוֹר עוֹלָם, וְאַלֶּהֶיךָ לְתַפְאֲרֶתְךָ"** (ישע' ס' 19).

השליח יוחנן מתאר גם הוא את העיר הזאת בחלוף העתים ובבוא הנצח: **"וְהָעִיר אֵינָהּ צָרִיכָה לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ וְלַנֶּגֶה הָיָרֵחַ, כִּי כְבוֹד אֱלֹהִים הָאִיר"**

לָהּ וַיִּנָּקֶה הוּא הַשָּׁה" (התג' כא 23). אם־כֵּן, כתבי הקודש מספרים לנו שגם אורו של אלוהים וגם כבודו היו בטרם היווּסד תבל ולפני בריאת הזמנים והעתים, והם ימשיכו לעמוד ולהתקיים לעולם גם אחרי שהכול סביבנו יחלוף וייוותר רק הנצח.

אור האלוהים אינו יכול להיעלם אלא הוא משתנה ומועבר לבני־אדם שחיים בעולם חשוך ואפל מבחינה רוחנית. מקור האור הזה הוא בלתי־נדלה ואין לו סוף!

כידוע הירח לא נברא כדי לייצר אור, כי כל מה שהוא יכול לעשות זה להחזיר את האור שהשמש מייצרת אשר משתקף עליו ומאיר אותו. בספר הבריתות אנו קוראים: "כִּי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר אָמַר: וַיִּפֶּע אֹר מִחֹשֶׁךְ, הוּא הוֹפִיעַ בְּלִבְנוּ לְהַפִּיץ אֹר דַּעַת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּפָנֵי יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ" (קור"ב ד 6). אבל, כמו שכדור הארץ ניצב לעתים בין השמש לבין הירח ויוצר ליקוי חמה, כך גם קורה כשאהבה אנוכית ואהבת העולם ניצבות בין האור של אהבת המשיח לבין המאמין. בצורה זאת נוצר ליקוי מאורות רוחני. למרבה הצער, כשזה קורה, השכנים שלנו, עמיתינו לעבודה וחברינו כבר אינם רואים בנו את ההשתקפות הזוהרת של אהבת המשיח.

מכיוון שאלוהים יודע שאיננו מסוגלים, לא אני ולא אתה, ליצור ולהפיק אור ואהבה בכוחות עצמנו, הוא הפיץ את אורו ואת אהבתו באדון ישוע המשיח וכך: "הָעַם הַהֲלָכִים בַּחֹשֶׁךְ רָאוּ אֹר גָּדוֹל, יִשְׁבִּי בְּאֶרֶץ צִלְמוֹת, אֹר נִגְהַ עֲלֵיהֶם" (ישע' ט 1).

האדון ישוע הכריז ואמר: "אֲנִי אֹר הָעוֹלָם" (יוח' ח' 12). והוא הוסיף ואמר לתלמידיו: "אַתֶּם אֹר הָעוֹלָם" (מתי ה 14). מקור האור הוא ישוע המשיח. אלה המשקפים את אורו בעולם הם ילדי האלוהים שנולדו מחדש. ויתרה מכך, אלוהים איננו רק אור. אנו קוראים בדברו גם את העובדה הבאה: "הָאֱלֹהִים הוּא אֶהְיֶה" (יוח"א ד 8). אם־כֵּן בנוסף להיותו מקור האור האינסופי הוא גם המקור של אהבת "אגאפה" (agape). "אֶהְיֶה, נֶאֱהָב נֶאֱהָב אֵישׁ אֶת רֵעֵהוּ, כִּי הָאֶהְיֶה מֵאֱלֹהִים הִיא, וְכָל אֲשֶׁר יֶאֱהָב נוֹלָד מֵאֱלֹהִים וַיִּדַּע אֶת הָאֱלֹהִים. וְאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ אֶהָב לֹא יִדַּע אֶת הָאֱלֹהִים, כִּי הָאֱלֹהִים הוּא אֶהְיֶה" (יוח"א ד 7-8).

ושוב: "בְּזֹאת הִכְרַנּוּ אֶת הָאֶהְיֶה, כִּי הוּא נָתַן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַדֵּנוּ, גַּם אֲנַחְנוּ חַיִּים לְתֵת אֶת נַפְשֵׁיתֵנוּ בְּעַד אַחֵינוּ" (יוח"א ג 16).

מה משמעות הציווי "לתת את נפשותינו בעד אחינו"? ציווי זה בא לידי ביטוי כאשר אנחנו מוותרים על היתרונות הרבים שרכשנו בחיים כמו השכלה, תרבות והון כלכלי ומניחים אותם לרגלי הצלב כדי לברך אחרים ולהביא כבוד לאלוהים.

האם זרם הברכות העצומות שאלוהים המטיר עלינו נעצר כמו ב"דרך ללא מוצא", מפני שהשתמשנו בכל לעצמנו ולרווחתנו, או שמא הזרם המשיך

לזרום על "הכביש המהיר" והגיע לברך רבים אחרים? השליח שאול תיאר באופן מדויק כיצד עלינו "לתת את נפשותינו" על בסיס יום יומי: בשלב ראשון: **"סילוק"** – עלינו להסיר, לסלק את הקיים ולראות בו חיסרון: **"אַךְ הַיִּתְרֵנוֹת הָאֵלֶּה, כִּלְּן חֲשַׁבְתִּי לִי לְחֲסִרְנוֹת לְמַעַן הַמְּשִׁיחַ"** (פיל' ג 7).

לפני שנים רבות, עם סיום הדרשה שלי ביום ראשון, ניגש אליי נער צעיר ולחץ את ידי כשדמעות זולגות על לחייו. נעמדנו בצד והוא אמר לי: "המרת את פי אלוהים!" הסתבר לי שהוא החזיק בכיסו כמה מטבעות והוא תכנן לקנות לעצמו גלידה. אבל בתום האספה, כשסל התרומות הגיע אליו, הוא הרגיש שעליו לשים את המטבעות בסל כדי לתמוך בעבודת הבשורה, אבל ברגע האחרון הוא שמר את המטבעות לעצמו. "האם זה מאוחר מדי?", הוא שאל בלחש. מה יכולתי לומר לו לעשות? התפללנו ביחד והודיתי לאלוהים על כך שהייתי עד לשני נסים באותו הבוקר, הראשון, נער צעיר שרצה עכשיו לציית לאלוהים יותר מאשר ללקק גלידה; והשני, שבזכות מתנת האהבה של נער זה, בנים ובנות בפינות נידחות של העולם, יוכלו לשמוע על אהבת אלוהים. בחיך רחב הסכים הנער לתת לי את המטבעות שבכיסו ובטח בי שאכניס אותם לסל התרומות.

שלב שני: **"התמסרות"**: **"אַךְ אַחַת דִּבַּרְתִּי, כִּי שָׁכַח אֲנִי אֶת אֲשֶׁר מֵאַחֲרֵי וְאֶשְׁתַּטֵּחַ אֶל אֲשֶׁר לִפְנֵי"** (פיל' ג 13).

עלינו לדעת את רצונו של המשיח שקם לתחייה כדי להגיע לידי התחברות אמיתית אתו. עלינו להתמיד לעשות את רצונו ולהשיג את מלוא רצונו, כשמטרת העל שעומדת לנגד עינינו היא לדעת אותו.

דוגמה ומופת לכך אפשר למצוא בחייו של אחד החלוצים שיצאו עם בשורת המשיח לאפריקה, צ'. ט. סטאד. צ'ארלי התאהב בפריסילה שהייתה מאמינה מסורה ונלהבת. בתקופת האירוסין שלהם הם התראו לעתים רחוקות בלבד בגלל מסעות הבישור הרבים שיצא אליהם. משם הוא כתב לה: "פריסילה יקירתי, אני רוצה שתתפללי כל יום ותאמרי, 'אדון ישוע, אני אוהבת אותך. אתה יקר לי יותר ממה שצ'ארלי יוכל להיות אי פעם'". **"הָאֵהָב אֶת אֲבִיו וְאֶת אִמּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אֵינְנוּ כְּדָאִי לִי; וְהָאֵהָב אֶת בְּנוֹ וּבִתּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אֵינְנוּ כְּדָאִי לִי"** (מתי י 38).

שלב שלישי: **רדיפה אחר המטרה והמרוץ**: **"וְאֶרְדֵּף אֶת מִטְרַת שְׁכָר הַנִּצָּחוֹן אֲשֶׁר הוּא בְּקִרְיָאָה שֶׁל מַעְלָה מֵאֵת הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁחֵי יִשְׁוֹעַ"** (פיל' ג 14).

"אני אוהב אותך אדון, אבל לא באהבתי שלי, כי אין בי אהבה לתת; אני אוהב אותך אדון, אבל כל אהבתי באה ממך. כי באהבתך אני יודע שאין בי דבר, ושמחתי שלמה בעודי נשפך כנסך לפניך ונטמע באהבתך".

"לֵכֶן גַּם אֶנְחֵנוּ... נִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ כָּל טָרָח וְהַחֲטָא הַמְקִיף עָלֵינוּ וְנִרְוָצָה בְּתוֹחֶלֶת אֶת הַמְרוּצָה הָעֲרוּכָה לְפָנֵינוּ וְנִבְיטָה אֶל יְשׁוּעַ רֹאשׁ הָאֱמוּנָה וּמִשְׁלִימָה" (עבר' יב 1-2).

מתקדמים אנו באמונה בעודנו חשים את מלוא כובד חולשתנו,

זקוקים לדעת את חסדך יותר ויותר כל יום;
אך בלבנו מתעוררת שירת הניצחון הקוראת,
"עליך נישען ובשמך נרוצה את המרוץ שלפנינו".

✡ אדית' ג. צירי (1895)

בדיקה רוחנית

✡ האם אני משתמש באכזבות, בקשיים ובזעזועים מן העבר כתירוץ לאדישות הרוחנית שאני נמצא בה כעת, או שמא "שָׁכַח אֲנִי אֶת אֲשֶׁר מֵאַחֲרַי" ורץ קדימה אל מה שלפניי?

✡ האם אני מביט "אֶל יְשׁוּעַ רֹאשׁ הָאֱמוּנָה וּמִשְׁלִימָה" למרות נסיבות חיי והמגבלות הגופניות והכספיות שלי?

✡ **מי ייתן והאדון יפעל בלבו של כל אחד מאתנו בשעה שאנו ניצבים בפני שאלות אלה. וגם, שאני אישית אוכל לתת לאדון תשובה שמבוססת על אמונה וצייתנות.**

אהבה רבת השפעה

"... כִּי אֶסֶף לְכַבֹּד הָאֱלֹהִים" - יוח' יא 4

שתי מילים בלבד, המורכבות משמונה אותיות, מהוות את הפסוק הקצר ביותר בכתבי הקודש - "וַיִּבֶךְ יֵשׁוּעַ" (יוח' יא 35). כשמושיענו בכה הוא הפגין בכך את צער העמוק ואת חמלתו כלפי משפחה שכה אהב. הוא גם בכה על עיר אהובה: "וַיֵּרָא אֶת הָעִיר, וַיִּבֶךְ עָלֶיהָ" (לוקס יט 41). בשני המקרים האדון נתקל בחוסר אמונה ועל כך הוא בכה.

המשפחה: קשרי האהבה החמים שאפיינו את המשפחה של מרים, מרתה ואלעזר החלו להתפורר כאשר אלעזר חלה ומת. באותה העת ישוע היה במרחק יומיים הליכה מהכפר שבו גרה המשפחה האהובה עליו. כשישוע שמע את החדשות על מחלת אלעזר הוא לא מיהר ללכת לבית עניה אלא חיכה יומיים לפני שיצא לדרך. הוא אמר לתלמידיו: "שָׁמַח אֲנִי בְּגִלְלָכֶם, כִּי לֹא הָיִיתִי שָׁם..." (יוח' יא 15). אילו היה ישוע עם מרים ומרתה לפני שאלעזר מת, הוא היה מרפא אותו. אבל ישוע אמר: "שָׁמַח אֲנִי בְּגִלְלָכֶם, כִּי לֹא הָיִיתִי שָׁם - לְמַעַן תֵּאֱמִינוּ" (שם, פס' 15).

אמונה חיה איננה באה לידי ביטוי רק בהודיה והלל כשאנו נמצאים על פסגת הברכה, אלא יותר מכך ובמיוחד כשאנו עוברים בעמקי הצרה והניסיון. אם אמונתי באהבת אלוהים מתבטאת אך ורק בהכרת תודתי על ברכות חומריות, בריאות טובה, שלום בית ומשפחה וחוסן כלכלי, הריני מחטיא את מטרת האמונה.

למרות שמרתה ידעה היטב **במה** היא מאמינה, כשמצאה עצמה במשבר היא לא הפגינה אמונה **במי** שהיא מאמינה בו. היא האמינה בתפיסה הנכונה לגבי המשיח: "כֵּן, אֲדֹנִי, הָאֲמֵנִי כִּי אַתָּה הַמָּשִׁיחַ בֶּן הָאֱלֹהִים הַבָּא לְעוֹלָם" (יוח' יא 27). ושלא כמו הצדוקים היא גם האמינה בתפיסה הנכונה לגבי תחיית המתים: "יִדְעָתִי כִּי יָקוּם בְּתַקְוָה בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן" (שם, פס' 24). מרתה גם הייתה עסוקה למדי בשרתה את כל המנחמים שבאו לבית המשפחה. אם מרתה הייתה בחיים היום היא הייתה הראשונה להתנדב לסדר את שולחנות האוכל באירוע קהילתי או לארגן טיול טבע לחברים

הוותיקים בקהילה. אבל בשעת המשבר הנוכחית הזו, לא הייתה למרתה אמונה חיה: "אֲדַנִּי, אֱלֹהֵי הָיִיתָ פֶּה, כִּי אֲזַי לֹא מֵת אָחִי" (שם, פס' 21). מעניין לציין שחלק מהיהודים שהיו מוכנים לסקול את ישוע באבנים אמרו כעת: "הַפְּקֵחַ עֵינֵי הָעוֹר הֲלֹא יָכֹל לַעֲשׂוֹת שְׁגָם זֶה לֹא יָמוּת?" (שם, פס' 37). אפשר להבין זאת, כאשר מי שאיננו מאמין מתנהג כלא מאמין, אבל קשה יותר לקבל התנהגות של לא מאמין ממי שמצהיר שהוא מאמין. האם קיימת בד הגישה שמתריסה ואומרת לאדון "אילו היית פה"? אתה מסוגל לראות פתרון לבעיה במסגרת נסיבות אחרות, אבל אינך מסוגל להאמין שהמשיח החי, זה שקם מן המתים, מסוגל לתת מענה מספק, בשעה שאתה נמצא בייגון עמוק. האדון ישוע אמר למרתה: "אֲנֹכִי הִתְקוּמָה וְהַחְיִים; הַמַּאֲמִין בִּי יַחְיֶה גַם כִּי יָמוּת" (שם, פס' 25).

ישוע הוסיף ואמר לה: "הֲלֹא אֶמְרָתִי לָךְ כִּי אִם תִּאֲמִינִי תִּחְיִי אֶת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים?" (שם, פס' 40). השאלה האמתית שעמדה על הפרק לא עסקה בתקומת אלעזר מן המתים אלא בכבוד האלוהים.

במקרה שאנו דנים בו כעת, אלעזר הוקם מן המתים כדי שאלוהים יקבל את הכבוד. אבל בשלב מאוחר יותר היה זה לכבוד האלוהים שהשמש אסטפנוס נסקל למוות. היה זה לכבוד האלוהים שהשליח שמעון כיפא שוחרר מן הכלא, אולם היה זה גם לכבוד האלוהים שהשליח שאול הושלך לכלא. האיש הפיסח אשר הושיבו אותו "יום יום שַׁעַר הַמִּקְדָּשׁ הַנִּקְרָא שַׁעַר הַמֶּהְדָּר, לְשֵׂאֵל מִתְּנוּת מֵאֵת בְּאֵי הַמִּקְדָּשׁ" (מה"ש ג' 2), ביקש מהשליחים תרומה אבל קיבל במקום זה זוג רגליים חדשות! הוא נצטווה: "בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הַנִּצְרִי קוּם וְהִתְהַלֵּךְ!" (שם, פס' 6). האיש נרפא וכבר לא היה פיסח, כפי שנאמר עליו: "וַיִּקְפֹּץ, וַיִּתְהַלֵּךְ, וַיָּבֵא אֹתָם אֶל הַמִּקְדָּשׁ מִתְהַלֵּךְ וּמְרַקֵּד וּמְשַׁבֵּחַ אֶת הָאֱלֹהִים" (שם, פס' 8). אבל לעומתו, שאול השליח, בחולשתו הגופנית, הכריז: "שִׁמְח לִבִּי לְהִתְהַלֵּל בְּחַלְשוֹתַי, לְמַעַן תִּשְׁרָה עָלַי גְבוּרַת הַמְּשִׁיחַ" (קור"ב יב' 9). השאלה איננה עוסקת במוות או בחיים; במאסר או בחופש; בחולי או בבריאות, אלא בכבוד האלוהים. אהבת אלוהים איננה באה לידי ביטוי רק בנחמה ובנוחות.

העיר: האדון ישוע לא בכה רק על המשפחה האהובה עליו אלא גם על העיר האהובה ירושלים: "וַיִּקְרָא אֶת הָעִיר, וַיִּבְכֶּה עָלֶיהָ... וְלֹא יֵשְׁאוּרִי בָךְ אָבִן עַל אָבִן, יַעֲקֹב כִּי לֹא יָדַעְתָּ אֶת עֵת פְּקֻדָּתָךְ" (לוקס יט' 41, 44). כשישוע בכה על העיר ירושלים, בהיותו אלוהים הוא ידע את ההשלכות האיומות שיבואו עליה בשל חוסר אמונתה שכללו הרס וחורבן של העיר על תושביה, כולל הרג המוני של זקנים, נשים וטף. וזה אכן מה שקרה בשנת 70 לס' על ידי חיילי הצבא הרומאי תחת פיקודו של טיטוס. ישוע ספד לעיר באומרו "יְרוּשָׁלַיִם, הַהֲרֹגַת אֶת הַנְּבִיאִים וְהַסְקָלַת אֶת הַשְּׁלֹחִים אֵלֶיהָ, כִּמָּה פְּעָמִים רָצִיתִי לִקְבֹּץ אֶת בְּנֵיךְ בְּתַנְגֻּלַת הַמִּקְבָּצַת אֶת אֶפְרַחֶיהָ תַּחַת כַּנְפֶיהָ וְלֹא אֶבְתִּים!" (מתי כג' 37).

האם אתה, האם אני, בוכים בדמעות על העתיד הנורא שמצפה לארצנו בשל הפריצות המינית, הרג העוברים בהפלות מלאכותיות והשחיתות הפוליטית? האם אנחנו רואים, כפי שישוע ראה, את הנשמות האבודות של אנשים כה רבים שחיים בייאוש, באשליות ובשקרים, ובפחד ממוות בלתי-צפוי? האם אנו רואים אותם דרך אותן דמעות שנשרו מעיניו השמימיות של אדוננו? בני־אדם יקרים אלה זועקים לקרן אור ולאמת ומייחלים לאהבת אלוהים. משימתנו היא לערוך היכרות בין אנשים אלה לבין האדון ישוע שהוא התחייה והחיים. זוהי ההשפעה של אהבת אלוהים שפועלת בנו ודרכנו. עבור דורותי ועבורי זו ברכה אדירה כשאנו מושיטים יד עם אמת אלוהים אל אנשים רבים ברחבי העולם באמצעות הארגון שלנו CCIM (Cross Currents International Ministries). דרך האינטרנט, חומרי דפוס, שידורי רדיו של התכנית "דרך האמת" והתכנית "הגות יומית עם דורותי", אנחנו מצליחים לגעת בלב רבים כל־כך והיינו רוצים לחלוק אתכם תגובה אחת כדוגמה לשלל התגובות שמגיעות אלינו מידי חודש.

רועה קהילה ממדינת סנגל שנמצאת במערב אפריקה, נוהג לבקר בקביעות בבית־כלא שממוקם במרחק של כמאה ק"מ מעיר הבירה דאקאר. באחד מביקוריו הוא נתן לאחד האסירים בכלא את הספר שלנו "החיפוש הרוחני", ספר שנותן תשובות אמינות לשאלות החשובות ביותר בחיים. על אסיר זה נגזרו שנות מאסר ארוכות מכיוון שניסה לברוח מהכלא פעמיים, נתפס ונשפט לשנים נוספות. האיש הזה השתייך לכת דתית קיצונית. הוא אף־פעם לא גזר את שערותיו, הקבוצה שהשתייך אליה נקראה "בייפאל" וכולם נשמעו למצוות הגורו שלהם והיו אדוקים ביותר בדתם. בעודו יושב לבד בתאו הוא החליט לקרוא את הספר שלנו וכתוצאה מכך מסר את חייו לאדון ישוע. המאמין החדש הזה, בעודו מרצה את עונשו בכלא, הביע את רצונו להסתפר וללבוש בגדים חדשים. הוא הצטרף לקבוצת האסירים הנושעים בין קירות הכלא והיה פעיל בחיי הקהילה שלהם. הסוהרים והשומרים בבית־הכלא התרשמו כל־כך מהשינוי שחל בו שגם הם ביקשו לקבל עותקים של הספר "החיפוש הרוחני" ורבים מהם נושעו גם כן. האדון עושה דברים נפלאים בקרב האסירים והסוהרים בכלא הסנגלי הזה! השבח לאל על **אהבתו רבת ההשפעה!**

תגובתי בתפילה:

"אדון ישוע, אני נענה בשמחה לאהבתך שהציפה את חיי - אהבתך אליי, השוכנת בי והפועלת דרכי. ובזכות חסדך הרב אני מכניע לך בלב שלם את עתותיי ואת כוחותיי. תודה לך על הגברים והנשים, הילדים והילדות שעדיין

נמצאים במוות רוחני, אבל עתידים למצוא חיים חדשים
בך, בזכות אהבתך הנפלאה שממלאת את כל כולי
וגולשת ממני לאחרים!

על מנת ליישם את אהבת אלוהים בחיך באופן מתמיד ומתמשך, וכדי
להעריך אהבה זו יותר מכל דבר אחר בחיך, חשוב ביותר שתתייחס אל
בדיקה הרוחנית המסכמת!

רבים מאתנו יודעים עד כמה חשוב לעבור מדי פעם בדיקה שגרתית אצל
רופא כדי לוודא שהכול כשורה. כדי לעשות זאת עלינו להשקיע זמן וגם כסף.
את האבחון הרפואי שלו (אם יש בעיה כלשהי) ואת ההמלצה לטיפול, יבסס
הרופא על ממצאי הבדיקות ועל התשובות שהוא יקבל מאתנו על השאלות
שהוא ישאל. באותו האופן חשוב שהמאמין יעשה "בדיקה" רוחנית שגרתית.
כל שנדרש ממנו זה כנות ושקיפות כשהוא עונה על השאלות ולהשקיע את
זמנו בשיחה שקטה ואינטימית עם האדון!

בדיקה רוחנית מסכמת

"כִּי עֲמָךְ מְקוֹר חַיִּים, בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אֹר" (תהי' לו 10). רק באורו השקוף
והצלול של האלוהים נוכל לראות את עצמנו כפי שאנחנו באמת. דוד ידע
זאת כשכתב: "יְהוָה, חִקְרֹתֶיךָ יִתְדָע" (תהי' קלט 1). והוא סיכם את דבריו
בתפילה: "חִקְרֵיךָ, אֵל, וְדַע לִבִּי, בְּחִנֵּי וְדַע שְׂרָעִי, וִרְאֵה אִם דֶּרֶךְ עֲצָב
בִּי וְיִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ עוֹלָם" (שם, פס' 23-24). במילים אחרות דוד אמר, "אדוני,
תראה לי מי אני באמת. אני רוצה לראות את המצב האמיתי של לבי ולדעת
מה אתה חושב שאני זקוק לו באמת".

הקהילה בקורינתוס ביקרה בחומרה את התנהלותו של השליח שאול
אבל נכשלה בחוסר ביקורת עצמית כלפי עצמה. שאול כתב להם: "נִשְׂאוּ נָא
אֶתְכֶם אִם בְּאִמּוֹנָה אַתֶּם, בְּחִנֵּי אֶתְכֶם; אוֹ הַאִינְכֶם יִדְעִים אֶת נַפְשְׁכֶם כִּי
יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בְּכֶם, אִם לֹא כִּי נִמְאָסִים אַתֶּם?" (קור"ב יג 5).

בימים הרי גורל בהיסטוריה של אנגליה, כשהמהפכה הצרפתית איימה
לחדור מעבר לתעלה, הייתה זו התחייה הרוחנית הגדולה שהצילה את אנגליה
ממרחץ דמים בטוח. ניצוצות התחייה נפוצו בכל האיים הבריטיים ורוח
הקודש בערה בלבבות רבים שהחלו להתאסף בקבוצות אשר לימים התפתחו
לקהילות בכל הממלכה. ג'ון ווסלי כתב קווים מנחים עבור כל המאמינים
בקבוצות הללו. שאלות אלה רלוונטיות עבורנו גם היום, עבורי ועבורך,
לכן גם אתה יכול לבוא לפני אלוהים בתפילה ולענות בכנות ובשקיפות על
שאלות אלה.

- * מתי לאחרונה דיברתי עם מישהו במטרה להביאו לידי ישועה?
 - * האם כתבי הקודש היו היום דבר אלוהים חיים בשבילי?
 - * האם אני נותן לכתבי הקודש די זמן בכל יום כדי לוודא מה אלוהים מדבר אליי?
 - * האם אני נהנה להתפלל?
 - * האם אני נוהג בגאווה?
 - * האם אני, במודע או שלא במודע, מנסה ליצור את הרושם שאני כן-אדם טוב יותר ממה שאני באמת? במילים אחרות, האם אני צבוע?
 - * האם אני כנה בכל מעשי ומילותיי או שמא אני נוטה להגזים?
 - * האם התעקשתי לעשות משהו בניגוד למה שמצפוני אמר לי?
 - * האם אני מעביר בסודיות לאחרים את מה שהופקד בסודיות אצלי?
 - * האם אני משועבד לחברים, ללבוש, לעבודה או למנהגים?
 - * האם אני נוטה לרחם על עצמי, להצדיק את עצמי ולהיות מודע לעצמי יתר על המידה?
 - * האם אני מתפלל באמת על ההוצאות הכספיות שלי?
 - * כיצד אני מבלה בשעות הפנאי שלי?
 - * האם אני כל הזמן רוטן ומתלונן?
 - * האם יש מישהו שאני פוחד ממנו, לא מחבב, מחרים, מבקר, שומר לו סינה או חש כלפיו בוז? אם-כן, מה אני מתכוון לעשות בנדון?
 - * האם אני נוחל תבוסה בתחום כלשהו בחיי?
 - * האם אני נגוע בקנאה, טומאה, ביקורתיות, רגזנות, רגישות יתר או חוסר אמון?
 - * האם המשיח הוא מציאות חיה בחיי?
- אין זה פלא שג'ון ווסלי, בדברו על אותם ימים נהדרים של תחייה רוחנית, כתב: "אלוהים פקד את אנשיו עם טבילה חדשה של אהבה!"

אהבה אלוהית, הנעלה על כל אחרת,
שמחת השמיים, רדי אלי ארץ;
הקימי משכנך הצנוע בנו,
עטרי ברחמיך הנאמנים אותנו!
ישוע, אתה הוא מעיין החמלה,
אהבה חסרת גבולות וטהורה.
בישועתך אנא פקוד אותנו,
והשקט כל חרדות ליבותינו.

אהבה שאין לעמוד בפניה

"כִּי אֶהְבֶּת הָאֲנָשִׁים דְּאֶקֶת אֶתְנוּ" - קור"ג ה' 14

כולי תקווה שקריאת התובנות השונות על אהבת האלוהים הביאה לך ברכה. כעת, לסיום, הבה נתבונן בהיבט נוסף של אהבה זו: "האהבה שאין לעמוד בפניה".

בכל יום אנו, אני ואת/ה, פוגשים באנשים שחיים מבחינה גופנית; הם חיים באופן רגשי; הם חיים אינטלקטואלית אבל אין בהם חיים רוחניים – מבחינה רוחנית הם מתים. כשאנו משוחחים עם אנשים אלה נוח יחסית לתקשר אתם במישור הגופני, הרגשי והאינטלקטואלי כי ניתן למצוא מכה משותף אתם.

אבל רק החמלה שבאהבת המשיח מסוגלת לפרוץ דרך בשיחה שלנו, לחדור דרך המילים ולעורר את הצורך הרוחני החשוב כל-כך בחיי זולתנו ובגורלו הנצחי.

ייתכן ותגובתך לכך תהיה: "אבל זו איננה המתנה שלי או הקריאה שלי". עליך לזכור שאפשר להעיד על המשיח באמצעות החיים שלנו ואפשר להעיד עליו דרך השפתיים שלנו. חשוב גם להבין שאנחנו יכולים להתכחש למשיח בדיבור שלנו ולהתכחש לו גם בשתיקה שלנו. בכל מקרה, האדון לא דיבר רק אל קהילות כאלה או אחרות או אל המבשרים כשאמר: "וְהָיִיתֶם עֲדֵי..." (מה"ש א' 8).

לכל אחד מאתנו ניתן "שטח פעולה" מיוחד שבו אנו נקראים להיות עדים. הפקיד בבנק, הספרית שלנו, השכן או זה שיושב לצדנו בתור לרופא – הרשימה ארוכה. בכל אחד מהמצבים האלה היה לי ולדורותי, אשתי, הזכות לערוך היכרות בין אנשים אלה לבין המשיח.

יחד עם זאת, אני בוש ונכלם כשאני נזכר באותן הזדמנויות פז שהחמצתי כאשר שפתיי נשארו חתומות. מקרה אחד שאני זוכר לפרטיו התרחש אחרי אחת התקופות הקשות בנישואינו. כתוצאה ממחלה קשה, דורותי סבלה מחולשה בשרירים והייתה רתוקה למיטה, בחדר שקט וחשוך, במשך שנים עשר חודשים. כאשר לבסוף התגברה על המחלה והבריאה כל-כך שמחתה שהיא יכולה לצאת שוב מהבית ולשרת יחד אתי את האדון.

התכנית הייתה לנסוע להרי האדירונדקס שבצפון מדינת ניו-יורק, שם הוזמנתי לדבר בכנס של "דבר החיים". יצאנו בטיסה מסן-דיאגו ועצרנו בשיקאגו לחניית ביניים. כשדורותי יצאה מן המטוס הממוזג אל האוויר החם והלח שבחוץ היא חשה ברע והתמוטטה על הרצפה. דיילת נחמדה ירדה על הברכיים לצדי ושאלה אותי איך היא יכולה לעזור. התחלנו לדבר ופתאום היא שאלה: "איזה מזל אתה?" עניתי לה שאינני מאמין בדברים האלה ותהיתי למה היא שואלת. תשובתה הייתה: "כי רציתי לדעת מדוע אתה כל-כך טוב אליי".

באותו רגע ניתנה לי הזדמנות נהדרת להעיד על המשיח ולספר לה את עדותי, אבל נכשלתי כי שתקתי! האירוניה בדבר הייתה שהנושא שעליו הייתי אמור לדבר בכנס "דבר החיים" היה "בישור על בסיס אישי". איזה צבוע הייתי! איך יכולתי לדבר על זה עכשיו? במקום לספר עדויות מלהיבות על אנשים שהגיעו לאדון כתוצאה מהבישור האישי שלנו, פתחתי את דבריי עם מקרה הדיילת שבו נתן לי אלוהים הזדמנות נהדרת להעיד על ישוע בנו במל התעופה בשיקאגו וכיצד שפתי נותרו חתומות. נראה היה לי שיותר אנשים הזדהו עם "הכישלון" שלי מאשר עם סיפורי ההצלחה שסיפרתי להם בסופו של דבר.

כמה נחמד היה לו האנשים האלה יכלו לשמוע את סופו המתוק של הסיפור שהחל ככישלון. בדרכנו חזרה לחוף המערבי הטיסה שלנו עצרה שוב, אך הפעם בפילדלפיה. למרבה הפתעתנו ולשמחתנו פגשנו שוב את אותה הדיילת. "אנא סלחי לי", אמרתי כשנפגשנו. "על מה?", היא שאלה בפליאה. "אם התרשמת מ טוב לבי או ראית אהבה כלשהי בי עליך לדעת שאין זה משום שנולדתי תחת כוכב מזל כזה או אחר או משום שאני איש טוב כל-כך, אלא בגלל אהבת ישוע המשיח אשר חי בי, ואת זה הייתי צריך להסביר לך בפעם הראשונה שנפגשנו".

כתוצאה מהעדויות הזאת ביקשה הדיילת לשבת ולשוחח אתנו במהלך ההפסקה שלה. אז הסברנו לה עד כמה אלוהים אוהב אותה וכיצד היא יכולה להגיב לאהבתו. כשהתפללנו עבורה, זלגו דמעות על לחייה בתגובה לאהבתו של אלוהים.

פעמיים הוזמנו, דורותי ואני, לארוחת הבוקר הנשיאותית ולתפילה בבית הלבן בווישינגטון. ישבנו כלנו סביב השולחן והמנחה ביקש מכל הנוכחים להציג את עצמם ואת תפקידם בפני האורחים האחרים. "אני שגריר ארה"ב בישראל", אמר הראשון. "אני שגריר ארה"ב ברומניה", אמר השני. "אנחנו חברים בפרלמנט הקנדי", אמרו שניים נוספים. כל אחד עמד, הציג עצמו ואת אשתו. והנה הגיע תורנו. דורותי נעמדה ואני עצרתי את נשימתי.

בביטחון רב ובקול צלול היא אמרה: "גם אני שגרירה. אני שגרירה של האדון ישוע המשיח מושיעי!" עכשיו הגיע תורי אבל מה יכולתי כבר לומר? בחרתי לנהוג כמו ברק בן-אבינועם שהתחבא מאחורי שמלתה של דבורה

הנביאה וקשר עצמו לניצחונה. בגאווה קמתי והזדהיתי עם אשתי ועם תפקיד השגרירות שהיא ייצגה!

בכל מצב ובכל הנסיבות אפשר להעיד על המשיח. "הִכְרֵז אֶת הַדְּבָר וְהִתְמַד בֵּין בְּעֵתוֹ בֵּין שְׁלֹא בְּעֵתוֹ" (טימ"ב ד 2). אם זה "בעתו", עליך לנצל את ההזדמנות שניתנת לך, אם זה "לא בעתו" אז צור את ההזדמנות. אך לעולם אל תימנע מלהעיד על המשיח.

כשאהבת אלוהים זורמת וגולשת מלבך אל אחרים אתה תעיד על המשיח באופן הטבעי ביותר כמו שאתה נושם, ולא מתוך חובה. אכן, אהבת אלוהים "שאין לעמוד בפניה" היא הכוח המניע בישועת הנפשות!

שים בי, אדון יקר, את תשוקתך לישועת נפשות;

תשוקה להושיע את האובד;

שאל אהבתך כולם יתאוו

ויקבלוה בלבם בכל מחיר.

אדון, כל רצוני וכל חפצי,

הוא להושיע את האבוד ואת החוטא,

אנא עשה ששעה זו תהא,

תחילתו של סיפור נפלא עבור זה!

✠ הרברט ג. טוביי

נעלה מאהבת אנוש!

כמו קרן אור שחודרת דרך מנסרה
ונשברת לקשת צבעים מרהיבה, כך חדרה
האהבה אל תודעתו הנאורה של שאול
השליח ויצרה שלל תיאורים מקסימים
של הפרי של **אהבת אלוהים**.

ספרים נוספים מפרי עטו של דר' ריצ'ארד א. בנט:

"החיפוש הרוחני" (Your Quest for God)

האם קיימות תשובות אמינות לשאלות החשובות ביותר בחיים?
אלהים עצמו העניק את התשובות האלה ולהלן כמה מהנושאים
שהספר עוסק בהם: האם אתה מאמין שאלהים קיים? האם
המדריך הרוחני שלך הוא אמין? מיהו אלהים וכיצד הוא נראה?
מה מפריד באמת בין בני־האדם? מדוע בני־אדם הולכים שולל?
האם אלהים באמת אוהב אותי? היכן אוכל למצוא חיים באמת?
כיצד אוכל להצטרף למשפחתו של אלהים?

"מזון לאמונה" (Food for Faith)

זהו כלי חיוני לכל מאמין ששואף להעמיק את הקשר שלו עם
אלהים. ספר עזר והדרכה, בעיקר למי שנמצא בראשית דרכו
כמאמין משיחי. אפשר ללמוד מתכונים רבים לבישול ועדיין
להישאר רעבים. "מזון לאמונה" יעודד אותך להעריך את דבר
אלוהים, ליישם אותו בחייך ולחיות בהתאם לעקרונותיו. רק
כך תוכל להזין ולהשביע את רעבונך הרוחני.

ניתן להזמין את הספרים הללו וספרים נוספים באתר האינטרנט של קרן אחוה

משיחית: www.kerenahvah.org

"כל הזכויות שמורות" עם הרשות להוריד בחינם תכנים מן האתר ולהפיץ אותם ברבים
כל עוד שם המחבר וכתובתו ושם הארגון שלו מופיעים לצד התוכן.

www.ccim-media.com